NÁVRHY GENERÁLNEJ ADVOKÁTKY
VERICA TRSTENJAK
prednesené 2. októbra 2008 [1]

Obsah

I — Úvod . . . . . I - 7057

II — Právny rámec . . . . . I - 7057

III — Skutkový stav a konanie . . . . . I - 7061

A — Okolnosti predchádzajúce sporu . . . . . I - 7061

B — Konanie pred Súdom prvého stupňa a napadnutý rozsudok . . . . . I - 7062

C — Konanie pred Súdnym dvorom a návrhy účastníkov konania . . . . . I - 7063

D — Čiastočne retroaktívne zrušenie napadnutého nariadenia . . . . . I - 7063

IV — Úvodné pripomienky . . . . . I - 7064

A — Kontrola napadnutého nariadenia Súdom prvého stupňa . . . . . I - 7064

B — Kontrola napadnutého rozsudku Súdnym dvorom . . . . . I - 7065

V — O prípustnosti odvolania . . . . . I - 7066

A — Tvrdenia účastníkov konania . . . . . I - 7066

B — Právna analýza . . . . . I - 7066

VI — O prvom odvolacom dôvode . . . . . I - 7068

A — Napadnutý rozsudok . . . . . I - 7068

B — Argumentácia účastníkov konania . . . . . I - 7068

C — Právna analýza . . . . . I - 7070

D — Záver . . . . . I - 7073

1 — Jazyk prednesu: nemčina.

VII — O druhom dôvode . . . . . I - 7073

A — O prvej časti druhého dôvodu . . . . . I - 7074

1. Napadnutý rozsudok . . . . . I - 7074

2. Argumentácia účastníkov konania . . . . . I - 7074

3. Právna analýza . . . . . I - 7077

4. Záver . . . . . I - 7079

B — O druhej časti druhého dôvodu . . . . . I - 7080

1. Napadnutý rozsudok . . . . . I - 7080

2. Argumentácia účastníkov konania . . . . . I - 7080

3. Právna analýza . . . . . I - 7082

4. Záver . . . . . I - 7084

VIII — O treťom dôvode . . . . . I - 7084

A — Napadnutý rozsudok . . . . . I - 7084

B — Argumentácia účastníkov konania . . . . . I - 7085

C — Právna analýza . . . . . I - 7086

1. Vplyv poplatkov na príčinnú súvislosť . . . . . I - 7087

2. Posúdenie ujmy . . . . . I - 7089

D — Záver . . . . . I - 7092

IX — Záver právnej analýzy . . . . . I - 7092

X — O trovách . . . . . I - 7092

XI — Návrh . . . . . I - 7093

I — Úvod

1. V tejto veci má Súdny dvor rozhodnúť o odvolaní, ktoré podal indický podnik Moser Baer India Ldt proti rozsudku Súdu prvého stupňa Európskych spoločenstiev zo 4. októbra 2006 vo veci Moser Baer India/Rada [2] (ďalej len „napadnutý rozsudok“).

2. Odvolateľka a zároveň žalobkyňa v prvostupňovom konaní (ďalej len „odvolateľka“) navrhuje zrušenie napadnutého rozsudku v časti, v ktorej Súd prvého stupňa zamietol jej žalobu o neplatnosť podanú proti nariadeniu Rady (ES) č. 960/2003 z 2. júna 2003, ktorým sa ukladá konečné vyrovnávacie clo na dovoz nahrávateľných kompaktných diskov s pôvodom v Indii [3] (ďalej len „napadnuté nariadenie“).

II — Právny rámec

3. Právnym základom prijatia napadnutého nariadenia je nariadenie Rady (ES) č. 2026/97 zo 6. októbra 1997 o ochrane pred subvencovanými dovozmi z krajín, ktoré nie sú členmi Európskeho spoločenstva [4] (ďalej len „základné nariadenie“ [5]).

4. Článok 5 základného nariadenia stanovuje:

„Výpočet výšky napadnuteľnej subvencie

Výška napadnuteľných subvencií na účely tohto nariadenia sa vypočíta podľa výhody poskytnutej príjemcovi, ktorá objektívne existuje počas obdobia skúmania nároku na subvenciu… [počas obdobia vyšetrovania — *neoficiálny preklad*]“

5. Článok 7 ods. 3 základného nariadenia, ktorý obsahuje všeobecné ustanovenia týkajúce sa výpočtu, uvádza:

„Ak subvenciu možno dať do súvislosti s nadobudnutím alebo budúcim nadobud-

2 — T-300/03, Zb. s. II-3911.

3 — Ú. v. EÚ L 138, s. 1; Mim. vyd. 011/46, s. 250.

4 — Ú. v. ES L 288, s. 1; Mim. vyd. 011/10, s. 78.

5 — Vyrovnávacie clá proti subvencovaným dovozom sa zavádzajú vo forme nariadení. Keďže právnym základom prijatia vyrovnávacích ciel je rovnako nariadenie, nazýva sa nariadenie, ktoré predstavuje právny základ a právny rámec prijatia antisubvenčného nariadenia, základné nariadenie.

nutím investičného majetku, výška napadnuteľnej subvencie sa vypočíta tak, že subvencia sa rozdelí na obdobie, ktoré zodpovedá obvyklej dobe odpisovania tohto majetku v príslušnom odvetví.“

spoločenstva s podobnými výrobkami, ako aj

b) následný dopad týchto dovozov na výrobné odvetvie spoločenstva.

6. Článok 8 základného nariadenia stanovuje:

„Vymedzenie ujmy

…

3. Vzhľadom na objem subvencovaných dovozov treba vziať do úvahy, či došlo k významnému nárastu subvencovaných dovozov, a to absolútne alebo vo vzťahu k výrobe alebo spotrebe v rámci spoločenstva. Vzhľadom na vplyv subvencovaných dovozov na ceny treba zvážiť, či subvencované dovozy nepredstavujú značné zníženie cien v porovnaní s cenami podobných výrobkov v krajinách spoločenstva, alebo či vplyv týchto dovozov iným spôsobom výrazne nestláča ceny alebo nebráni ich rastu, ku ktorému by došlo za normálnych okolností. Jeden ani viaceré z uvedených faktorov nemusia automaticky poskytnúť jednoznačnú odpoveď na tieto otázky.

2. Pri určovaní ujmy sa vychádza z priamych dôkazov a súčasťou tohto postupu je objektívne skúmanie:

…

a) objemu subvencovaných dovozov a vplyv subvencovaných dovozov na ceny na trhu

5. Skúmanie dopadu subvencovaných dovozov na príslušné odvetvie spoločenstva zahŕňa hodnotenie všetkých hospodárskych

faktorov a indexov, ktoré ovplyvňujú stav odvetvia, vrátane: skutočnosti, že odvetvie sa ešte stále spamätáva z dôsledkov minulých subvencií alebo dumpingu, výšky napadnuteľných subvencií, skutočného a možného poklesu tržieb, ziskov, výkonov, podielu na trhu, produktivity, návratnosti investícií a využívania kapacít; faktorov ovplyvňujúcich ceny spoločenstva, skutočných a možných negatívnych dôsledkov pre peňažný tok, zásoby, zamestnanosť, mzdy, rast, schopnosť zvyšovať základné imanie alebo investície a, v prípade poľnohospodárstva, či sa zvýšilo zaťaženie programov vládnej pomoci. Tento zoznam nie je vyčerpávajúci a žiaden z týchto faktorov nemusí nutne poskytnúť jednoznačnú odpoveď.

6. Na základe všetkých dôkazov uvedených v súvislosti s odsekom 2 treba dokázať, že subvencované dovozy spôsobujú ujmu v zmysle tohto nariadenia. Predovšetkým treba dokázať, že objemy, resp. ceny určené podľa odseku 3 sú príčinou dopadu na odvetvie spoločenstva v zmysle odseku 5, a že tento dopad je taký veľký, že ho možno považovať za rozhodujúci.

7. Okrem toho budú preskúmané aj iné známe faktory než subvencované dovozy, ktoré spôsobujú ujmu odvetviu spoločenstva, aby sa zabezpečilo, že ujma spôsobená týmito faktormi nebude pripísaná subvencovaným dovozom v zmysle odseku 6. Faktory, ktoré možno v tejto súvislosti vziať do úvahy, sú objem a ceny nesubvencovaných dovozov, zníženie dopytu alebo zmeny v štruktúre spotreby, obmedzujúce obchodné postupy [výrobcov tretích krajín a výrobcov Spoločenstva — *neoficiálny preklad*] a konkurencia medzi tretími krajinami a výrobcami spoločenstva, rozvoj technológie a vývozu a produktivita výrobného odvetvia spoločenstva. …“

7. Podľa článku 15 ods. 1 tretej vety základného nariadenia výška vyrovnávacieho cla nesmie byť vyššia ako suma napadnuteľných subvencií a musí byť nižšia, ak táto nižšia suma stačí na nápravu ujmy spôsobenej výrobnému odvetviu Spoločenstva.

8. Článok 28 základného nariadenia stanovuje:

„Odmietnutie spolupráce

1. Ak zainteresovaná strana odmietne prístup k informáciám, alebo iným spôsobom neposkytne požadované údaje v lehote stanovenej

týmto nariadením, prípadne ak bráni vo prešetrovaní, na základe dostupných faktov je možné dospieť ku kladným alebo záporným dočasným alebo konečným zisteniam.

Ak sa zistí, že zainteresovaná strana poskytla nepravdivé alebo zavádzajúce informácie, tieto informácie nebudú zohľadnené a budú môcť byť použité dostupné fakty.

Zainteresované strany by mali byť oboznámené s dôsledkami odmietnutia spolupráce.

…

3. Ak informácie predložené zainteresovanou stranou nebudú ideálne vo všetkých aspektoch, vezmú sa do úvahy pod podmienkou, že nedostatky nespôsobia zbytočné problémy pri dospievaní k dostatočne presným zisteniam, informácie sa predložia v primeranej lehote a budú kontrolovateľné, a že strana konala podľa svojich najlepších možností a schopností.

4. Ak dôkazy alebo informácie nebudú akceptované, strana, ktorá ich poskytla, bude bezodkladne oboznámená s dôvodmi ich zamietnutia a dostane príležitosť, aby ponúkla ďalšie vysvetlenia v stanovenej lehote. Ak aj tieto vysvetlenia budú považované za neuspokojivé, dôvody odmietnutia predmetných dôkazov alebo informácií sa vysvetlia a uvedú vo zverejnených zisteniach.

5. Ak stanoviská, vrátane tých, ktoré sa týkajú výšky napadnuteľných subvencií, vychádzajú z ustanovení odseku 1 vrátane informácií predložených v rámci návrhu, porovnajú sa prípadne aj s prihliadnutím na termíny prešetrovania s informáciami z iných nezávislých dostupných zdrojov, napr. uverejnených cenníkov, úradných dovozných štatistík a colných vyhlásení, alebo s informáciami získanými v priebehu prešetrovania od iných zainteresovaných strán.

6. Ak zainteresovaná strana nespolupracuje alebo spolupracuje len čiastočne, čím dôjde k zadržiavaniu dôležitých informácií, výsledok pre túto stranu môže byť menej priaznivý, než keby bola spolupracovala.“

III — Skutkový stav a konanie

A — *Okolnosti predchádzajúce sporu*

9. Odvolateľka je spoločnosťou usadenou v Indii, ktorá vyrába rozličné typy pamäťových nosičov a najmä nahrávateľné kompaktné disky (ďalej len „CD-R“).

10. Dňa 17. mája 2002 Komisia Európskych spoločenstiev v nadväznosti na sťažnosť podanú Committee of European CD-R Manufacturers (ďalej len „CECMA“) začala vyšetrovanie dovozov CD-R pochádzajúcich z Indie [6]. Na návrh Komisie z 20. mája 2003 Rada prijala napadnuté nariadenie. Toto nariadenie zavádzalo 7,3 %-né konečné vyrovnávacie clo na dovozy CD-R s pôvodom v Indii.

11. V napadnutom nariadení Rada konštatovala, že odvolateľka dostala subvencie vo forme oslobodenia od dovozného cla na niektoré základné prostriedky (ďalej len „subvencovaný investičný majetok“). [7]

12. Na účely výpočtu výhody Rada najprv stanovila šesťročnú dobu odpisovania. [8] V tomto ohľade vychádzala zo skutočnosti, že subvencovaným investičným majetkom boli formy, a nie stroje na výrobu CD-R. Námietku odvolateľky, že investičný majetok bolo treba posúdiť ako stroje v súlade s jej účtovnými výkazmi a ako východisko uplatniť trinásťročnú dobu odpisovania, Rada zamietla z dôvodu, že odvolateľka poskytla vzájomne si odporujúce informácie o dobe odpisovania dotknutého investičného majetku v jej účtovných výkazoch a v jej daňovom priznaní. [9]

13. Pri konštatovaní ujmy spôsobenej priemyselnému odvetviu Spoločenstva Rada zohľadnila predovšetkým skutočnosť, že od roku 2000 až do obdobia vyšetrovania (od 1. apríla 2001 do 31. marca 2002) dovozy CD-R pochádzajúcich z Indie do Spoločenstva stúpli a že predajné ceny CD-R v Spoločenstve počas rovnakého obdobia klesli o 59 %, čím podhodnotili (nerentabilné) predajné ceny priemyselného odvetvia Spoločenstva o v priemere 17,7 % počas obdobia vyšetrovania. Na tento účel Rada porovnala údaje zostavené na základe databázy Eurostat-u s údajmi oznámenými odvolateľkou a dospela k záveru, že viedli k podobným výsledkom. [10] Rada konštatovala negatívnu tendenciu v stave zásob

6 — Ú. v. ES C 116, 2002, s. 4.
7 — Odôvodnenia č. 38 až 47 napadnutého nariadenia.
8 — Rada však znížila túto dobu na štyri roky a dva mesiace, pozri odôvodnenia č. 43 a 45 napadnutého nariadenia.
9 — Pozri odôvodnenia č. 39 až 41 napadnutého nariadenia.
10 — Pozri odôvodnenia č. 58 až 64 napadnutého nariadenia.

počas referenčného obdobia (od 1. januára 1998 až do konca obdobia prešetrovania). [11]

14. Pri svojich konštatovaniach týkajúcich sa príčinnej súvislosti Rada analyzovala najmä tvrdenie odvolateľky, že majiteľ patentov požadoval od výrobcov CD-R neprimerane vysoké, a teda protisúťažné poplatky. Rada však vylúčila, že by to malo vplyv na ujmu predovšetkým z dôvodu, že tieto poplatky musela platiť tak odvolateľka, ako aj výrobcovia Spoločenstva, a to ešte pred vznikom ujmy, ktorú Rada konštatovala. Konštatovanú ujmu preto nebolo možné vysvetliť platbou poplatkov. [12]

B — *Konanie pred Súdom prvého stupňa a napadnutý rozsudok*

15. Odvolateľka podala žalobu proti napadnutému nariadeniu. Komisii a CECMA bolo povolené vstúpiť do konania ako vedľajší účastníci konania na podporu návrhov Rady.

16. Odvolateľka vo svojej žalobe vzniesla predovšetkým výhrady [13] založené na:

— zaradení investičného majetku do kategórie foriem a na tom, že všetok subvencovaný investičný majetok bol posúdený ako formy (druhá časť druhého dôvodu),

— pochybení pri zistení skutkového stavu použitého na podporu konštatovania ujmy spôsobenej priemyselnému odvetviu Spoločenstva, a to predovšetkým pokiaľ ide o vývoj cien a zásob (tretí dôvod),

— porušení článku 8 ods. 6 a 7 základného nariadenia, pokiaľ ide o preskúmanie účinkov údajne protisúťažných poplatkov majiteľa patentov týkajúcich sa CD-R (piaty dôvod).

17. V napadnutom rozsudku Súd prvého stupňa v celom rozsahu zamietol žalobu podanú odvolateľkou proti napadnutému nariadeniu a zaviazal ju, aby znášala svoje

11 — Pokiaľ ide o zásoby, pozri odôvodnenia č. 80 až 89 napadnutého nariadenia.

12 — Pozri odôvodnenia č. 134 a 135 napadnutého nariadenia.

13 — Uvádzam iba tie žalobné dôvody, ktoré majú význam v rámci odvolania.

vlastné trovy konania a nahradila trovy konania žalovanej.

C — *Konanie pred Súdnym dvorom a návrhy účastníkov konania*

18. Odvolateľka podala prejednávané odvolanie podaním z 22. decembra 2006, zapísaným do registra Súdneho dvora 28. decembra 2006. Navrhuje, aby Súdny dvor:

— zrušil napadnutý rozsudok,

— vyhovel návrhom odvolateľky v prvostupňovom konaní, a teda zrušil napadnuté rozhodnutie v rozsahu, v akom sa uplatňuje na odvolateľku,

— zaviazal Radu na náhradu trov konania vzniknutých odvolateľke v rámci v konaní o odvolaní, ako aj trov konania, ktoré jej vznikli v prvostupňovom konaní.

19. Rada a Komisia navrhujú, aby Súdny dvor:

— zamietol odvolanie,

— zaviazal odvolateľku na náhradu trov konaní v oboch stupňoch.

20. Odvolateľka, Rada a Komisia podali pripomienky v rámci písomnej časti konania. Rovnako sa zúčastnili na pojednávaní, ktoré sa konalo 10. júla 2008.

D — *Čiastočne retroaktívne zrušenie napadnutého nariadenia*

21. Napadnuté nariadenie bolo zrušené s účinnosťou od 5. novembra 2006 nariadením Rady (ES) č. 1293/2007 z 30. októbra 2007, ktorým sa zrušujú antidumpingové clá uložené nariadením (ES) č. 1050/2002 na dovoz nahrávateľných kompaktných diskov s pôvodom na Taiwane a povoľuje sa ich vrátenie alebo odpustenie a ktorým sa zrušujú vyrovnávacie clá uložené nariadením (ES) č. 960/2003 na dovoz nahrávateľných kompaktných diskov s pôvodom v Indii a povoľuje sa ich vrátenie alebo odpustenie

a ukončuje sa konanie v tejto veci [14] (ďalej len „zrušovacie nariadenie“). Uplatňovanie napadnutého nariadenia od jeho účinnosti až do tohto dátumu však nie je zrušovacím nariadením dotknuté.

IV — Úvodné pripomienky

22. Napadnuté nariadenie zaviedlo na základe základného nariadenia vyrovnávacie clá proti subvencovaným dovozom. Pred preskúmaním prípustnosti a dôvodnosti rôznych odvolacích dôvodov v krátkosti pripomeniem v prvom rade úlohu Súdu prvého stupňa v konaní o žalobe o neplatnosť takéhoto nariadenia (A) a v druhom rade rozsah kontroly rozsudku Súdu prvého stupňa, ktorú môže vykonávať Súdny dvor na základe odvolania (B).

A — *Kontrola napadnutého nariadenia Súdom prvého stupňa*

23. Napadnuté nariadenie zaviedlo opatrenie na ochranu obchodu proti subvencovaným dovozom. Keďže určenie, posúdenie a vyhodnotenie ekonomických údajov nevyhnutných na prijatie opatrení na ochranu obchodu predstavuje zložitú úlohu, disponujú inštitúcie Spoločenstva v tejto oblasti podľa ustálenej judikatúry rozsiahlou voľnou úvahou [15]. V dôsledku toho sú zúčastnené strany povinné v správnom konaní uviesť skutočnosti, ktoré svedčia v ich prospech. [16]

24. Nariadenie zavádzajúce vyrovnávacie clá proti subvencovaným dovozom môže byť iste predmetom kontroly vykonávanej Súdom prvého stupňa na základe žaloby o neplatnosť podľa článku 230 ES. V tejto súvislosti však treba zohľadniť, že voľná úvaha zverená základným nariadením inštitúciám Spoločenstva podlieha iba obmedzenej súdnej kontrole. [17] Kontrola Súdu prvého stupňa v tejto oblasti sa obmedzuje na overenie dodržania príslušných procesných pravidiel, vecnej správnosti skutkových zistení použitých na podporu sporného nariadenia, neexistencie zjavne nesprávneho posúdenia týchto

14 — Ú. v. EÚ L 288, s. 17.

15 — Rozsudky z 28. februára 2008, AGST Draht- und Biegetechnik, C-398/05, Zb. s. I-1057, bod 33, a z 27. septembra 2007, Ikea Wholesale, C-351/04, Zb. s. I-7723, bod 40. Odkazy na judikatúru a doktrínu, ktoré sa nachádzajú v tejto a v ďalších poznámkach pod čiarou, sa čiastočne týkajú nielen subvenčných vecí, ale aj dumpingových vecí. Tieto súdne a doktrinálne zdroje však možno *mutatis mutandis* uplatniť na subvencie. Analogické uplatnenie týchto odkazov už ďalej nebude osobitne zmienené.

16 — Pozri článok 28 základného nariadenia.

17 — Rozsudky zo 14. marca 1990, Gestetner Holdings/Rada a Komisia, C-156/87, Zb. s. I-781, bod 63; z 18. septembra 1996, Climax Paper/Rada, T-155/94, Zb. s. II-873, bod 98; zo 17. decembra 1997, EFMA/Rada, T-121/95, Zb. s. II-2391, bod 64; z 29. januára 1998, Sinochem/Rada, T-97/95, Zb. s. II-85, bod 51; Ikea Wholesale, už citovaný v poznámke pod čiarou 15, bod 41, a AGST Draht- und Biegetechnik, už citovaný v poznámke pod čiarou 15, bod 34; MÜLLER, W., KHAN, N., NEUMANN, H.-A.: *EC Anti-Dumping Law*. John Wiley & Sons, 1998, bod 26.2, a DÜKER, K.: *Rechtsschutz gegen Antidumpingmaßnahmen der Europäischen Gemeinschaft*. Tectum, 2007, s. 193.

skutkových zistení alebo neexistencie zneužitia právomoci. [18] Okrem toho, keďže je povinnosťou zúčastnených strán, aby v správnom konaní uviedli skutočnosti, ktoré svedčia v ich prospech, týka sa kontrola vykonávaná Súdom prvého stupňa iba skutočností, o ktorých inštitúcie Spoločenstva vedeli alebo ktoré mali zhromaždiť počas prijatia napadnutého opatrenia. [19]

25. Treba navyše zohľadniť, že neprináleží Súdu prvého stupňa, aby opakoval správne konanie. Ak sa žalobca domnieva, že inštitúcie Spoločenstva sa dopustili pochybení pri zisťovaní skutkového stavu, je povinný to tvrdiť. Žalobca teda musí podrobne spochybniť správnosť skutkových zistení, ku ktorým prihliadali inštitúcie Spoločenstva. Jednoduché popretie skutkových zistení v tomto ohľade nestačí [20].

B — *Kontrola napadnutého rozsudku Súdnym dvorom*

26. Predmetom odvolania podaného na Súdny dvor je kontrola napadnutého rozsudku Súdu prvého stupňa so zreteľom na právne otázky. [21] Odvolanie sa teda nemôže priamo týkať vád nariadenia napadnutého pred Súdom prvého stupňa. Z toho vyplýva, že v zásade nie je prípustné opakovať v odvolaní výhrady uvádzané v konaní pred Súdom prvého stupňa bez odvolávania sa na jeho rozsudok. [22] Naopak, odvolanie musí jasne uvádzať, ktorú časť rozsudku Súdu prvého stupňa napáda a na akých právnych tvrdeniach sa zakladajú jeho návrhy. [23]

27. Keďže odvolanie sa obmedzuje na právne otázky, nie je povolené nové posúdenie skutkového stavu. [24] Pokiaľ ide o skutkový stav zistený Súdom prvého stupňa, v odvolaní možno tvrdiť iba to, že zistenia neboli vykonané správne z procesného hľadiska. Ak odvolateľ chce spochybniť hodnotenie dôkazov Súdom prvého stupňa, musí tvrdiť, že Súd prvého stupňa pri tomto hodnotení dôkazy skreslil [25].

18 — Rozsudky z 28. októbra 2004, Shanghai Teraoka Electronic/Rada, T-35/01, Zb. s. II-3663, body 48 a 49; Ikea Wholesale, už citovaný v poznámke pod čiarou 15, bod 41, a AGST Draht- und Biegetechnik, už citovaný v poznámke pod čiarou 15, bod 34; MÜLLER, W., KHAN, N., NEUMANN, H.-A.: c. d., bod 26.2.

19 — Rozsudok z 21. februára 1984, Allied Corporation a i./Komisia, 239/82 a 275/82, Zb. s. 1005, body 21 a nasl.; Düker, K., cit. dielo, s. 197.

20 — DÜKER, K.: c. d., s. 196 a nasl.

21 — Článok 225 ES a článok 58 ods. 1 Štatútu Súdneho dvora.

22 — Rozsudky zo 4. júla 2000, Bergaderm a Goupil/Komisia, C-352/98 P, Zb. s. I-5291, bod 35; zo 7. januára 2004, Aalborg Portland a i./Komisia, C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P a C-219/00 P, Zb. s. I-123, bod 51, a z 3. marca 2005, Biegi Nahrungsmittel a Commonfood/Komisia, C-499/03 P, Zb. s. I-1751, bod 38. Pre ďalšie odkazy pozri LENAERTS, K., ARTS, D.: *Procedural Law of the European Union*. 2. vyd., Sweet & Maxwell, 2008, body 7-107 a 16-016.

23 — Článok 225 ES a článok 112 ods. 1 písm. c) Rokovacieho poriadku Súdneho dvora; pozri najmä rozsudky Bergaderm a Goupil/Komisia, už citovaný v poznámke pod čiarou 22, bod 34, a z 8. januára 2002, Francúzsko/Monsanto a Komisia, C-248/99 P, Zb. s. I-1, bod 69.

24 — Uznesenie z 20. marca 1991, Turner/Komisia, C-115/90 P, Zb. s. I-1423, body 13 až 14; z 1. októbra 1991, Vidrányi/Komisia, C-283/90 P, Zb. s. I-4339, body 11 až 13, a z 23. novembra 2000, British Steel/Komisia, C-1/98 P, Zb. s. I-10349, bod 53. LENAERTS, K., ARTS, D.: c. d., body 16-016.

25 — Rozsudky z 2. marca 1994, Hilti/Komisia, C-53/92 P, Zb. s. I-667, bod 43, a z 10. júla 2003, Komisia/Fresh Marine, C-472/00 P, Zb. s. I-7541, bod 45. RENGELING, H.-W., MIDDECKE, A., GELLERMANN, M.: *Handbuch des Rechtsschutzes in der Europäischen Union*. 2. vyd., C. H. Beck, 2003, článok 28, bod 28.

28. Napokon, súdna kontrola vykonávaná Súdnym dvorom sa v zásade týka iba dôvodov, ktoré neboli uplatnené v konaní pred Súdom prvého stupňa. Dôvody, ktoré už mohli byť uplatnené v konaní pred Súdom prvého stupňa, ale uplatnené neboli, nie sú v odvolaní prípustné. [26]

V — O prípustnosti odvolania

29. Rada tvrdí, že odvolanie je v celom rozsahu neprípustné z dôvodu, že neexistuje záujem na konaní. Tento dôvod preskúmam nižšie. Preskúmam aj ostatné dôvody, ktoré majú spochybniť prípustnosť odvolacích dôvodov alebo niektorých výhrad v rámci právnej analýzy rozličných dôvodov a výhrad uplatnených na podporu odvolania.

A — *Tvrdenia účastníkov konania*

30. Rada tvrdí, že odvolanie je neprípustné z dôvodu zrušenia napadnutého nariadenia zrušovacím nariadením. Žaloba o neplatnosť je prípustná iba vtedy, ak má osoba záujem na zrušení právneho aktu. Odvolateľka podľa Rady pôvodne naozaj mala záujem na zrušení napadnutého nariadenia, pretože jej dovozy podliehali vyrovnávaciemu clu. Tento záujem však zanikol spolu so zrušením napadnutého nariadenia.

31. Rada tvrdí, že odvolateľka sa môže domáhať náhrady cla iba vtedy, ak ona sama platila vyrovnávacie clo. Odvolanie je neprípustné, pretože odvolateľka nepreukazuje, že ona sama uhrádzala clo.

32. *Odvolateľka v* tomto ohľade tvrdí, že ona sama platila clo.

B — *Právna analýza*

33. Na úvod je namieste uviesť, že Rada nemohla uplatniť tento dôvod neprípustnosti v konaní pred Súdom prvého stupňa, pretože zrušovacie nariadenie bolo prijaté až po vyhlásení napadnutého rozsudku [27].

26 — Rozsudky z 19. júna 1992, V./Parlement, C-18/91 P, Zb. s. I-3997, bod 21, a British Steel/Komisia, už citovaný v poznámke pod čiarou 24, bod 47; RENGELING, H.-W., MIDDECKE, A., GELLERMANN, M.: c. d., článok 28, bod 23; LENAERTS, K., ARTS, D.: c. d., body 16-018.

27 — Napadnutý rozsudok bol vyhlásený 4. októbra 2006. Zrušovacie nariadenia bolo prijaté 30. októbra 2007.

34. Odvolanie sa naozaj môže stať neprípustným, keď skutočnosť, ktorá nastala po vyhlásení napadnutého rozsudku odstráni jeho nepriaznivý účinok na odvolateľa. Existencia záujmu odvolateľa na konaní totiž predpokladá, aby odvolanie bolo svojim výsledkom spôsobilé zabezpečiť výhodu účastníkovi konania, ktorý ho podal. [28]

35. Skutočnosť, že nariadenie napadnuté v konaní pred Súdom prvého stupňa už v budúcnosti nevyvoláva účinok, však sama osebe neznamená, že zanikol záujem na konaní [29].

36. Je naopak možné, že odvolateľka má stále záujem na zrušení napadnutého rozsudku a nepriamo napadnutého nariadenia. Súdny dvor sa tak v rozsudku AKZO Chemie/Komisia [30] domnieval, že stačí, aby sa dotknuté inštitúcie Spoločenstva zdržali opakovania vytýkaného správania [31]. Podľa môjho názoru tak tomu musí byť predovšetkým v prípade ako je tento, v ktorom Rada rozhoduje o zrušení napadnutého nariadenia. [32]

37. Rovnako treba zohľadniť skutočnosť, že zrušovacie nariadenie nezrušilo napadnuté nariadenie úplne, ale že napadnute nariadenie sa naďalej uplatňuje na vyrovnávacie clo, ktoré bolo vybrané do 4. novembra 2006. Predstavuje základ vyrovnávacieho cla vybraného do tohto dátumu. Napadnuté nariadenia má teda naďalej právne účinky. Nezdá sa preto vylúčené, že zrušenie napadnutého nariadenia môže priniesť výhodu odvolateľke, aj keď ona sama neuhrádzala vyrovnávacie clo.

38. Odvolateľka navyše na pojednávaní uviedla, že ona sama platila vyrovnávacie clo, čo Rada nepoprela.

39. Za týchto okolností nemôže podľa mňa Súdny dvor konštatovať, že odvolateľka nemá žiadny záujem na konaní vo veci, ako ho o to žiada Rada.

28 — Pozri uznesenia z 25. januára 2001, Lech-Stahlwerke/Komisia, C-111/99 P, Zb. s. I-727, bod 18, a z 8. apríla 2008, Saint-Gobain Glass Deutschland/Komisia, C-503/07 P, Zb. s. I-02217, bod 47, ako aj rozsudok z 19. októbra 1995, Rendo a i./Komisia, C-19/93 P, Zb. s. I-3319, bod 13.

29 — Súdny dvor tak vo svojom rozsudku z 24. júna 1986, AKZO Chemie/Komisia (53/85, Zb. s. 1965, bod 21) konštatoval, že záujem na podaní žaloby o neplatnosť nezaniká iba preto, že napadnutý akt bol už vykonaný.

30 — Už citovaný v poznámke pod čiarou 29, bod 21.

31 — Zistenie protiprávnosti správania inštitúcie Spoločenstva môže navyše rovnako zohrávať úlohu v rámci prípadného konania o náhradu škody začatého proti inštitúciám Spoločenstva; v tejto súvislosti treba zohľadniť predovšetkým päťročnú premlčaciu dobu vyplývajúcu z článku 46 Štatútu Súdneho dvora.

32 — Inak by Rada mohla spôsobiť neprípustnosť odvolania zrušením napadnutého nariadenia.

VI — O prvom odvolacom dôvode

40. V rámci svojho prvého dôvodu odvolateľka tvrdí, že Súd prvého stupňa porušil v bodoch 73 až 79 napadnutého rozsudku zásady koherencie a starostlivého vyšetrovania.

A — *Napadnutý rozsudok*

41. V bodoch 57 až 80 Súd prvého stupňa preskúmal prvú a druhú výhradu druhej časti prvého žalobného dôvodu.

42. Počas prvostupňového konania odvolateľka v rámci svojej prvej výhrady spochybnila systematické zaradenie subvencovaného investičného majetku dotknutými inštitúciami Spoločenstva do kategórie foriem na výrobu CD-R namiesto kategórie strojov na tento účel. Súd prvého stupňa túto výhradu zamietol. V odvolaní už odvolateľka nenamieta voči systematickému zaradeniu subvencovaného investičného majetku do kategórie foriem.

43. V rámci svojej druhej výhrady odvolateľka namietala proti tomu, že Rada kvalifikovala všetok subvencovaný investičný majetok, a nie iba jeho časť, ako formy. Súd prvého stupňa zamietol aj túto výhradu. Najprv v bodoch 73 až 79 napadnutého rozsudku skonštatoval, že hodnota subvencovaného investičného majetku vyplývajúca z daňového priznania odvolateľky nezodpovedá hodnote použitej na výpočet subvencie. Odvolateľka naozaj tvrdila, že iba časť subvencovaného investičného majetku bola preradená do kategórie foriem. Keďže však odvolateľka nevysvetlila kritéria zaradenia, ani neposkytla úplný a overiteľný zoznam tohto majetku, inštitúcie Spoločenstva neboli schopné overiť číselné údaje predložené odvolateľkou. Odvolateľka teda nepredložila inštitúciám Spoločenstva dôkazy, ktoré by im umožnili overiť správnosť jej tvrdenia a prípadne zohľadniť dotknutú časť investičného majetku, ktorá nebola zaradená do kategórie foriem.

B — *Argumentácia účastníkov konania*

44. Odvolateľka tvrdí, že Súd prvého stupňa nesplnil svoju povinnosť starostlivo a nestranne zistiť skutkový stav. Táto povinnosť zahŕňa povinnosť overiť správnosť informácií poskytnutých dotknutými účastníkmi konania.

45. Podľa odvolateľky Rada vedela alebo mala vedieť, že preradenie do kategórie foriem sa týkalo iba časti subvencovaného investičného

majetku; bola teda oprávnená uplatniť dobu odpisovania vzťahujúcu sa na formy iba na túto časť. Súd prvého stupňa nezohľadnil skutočnosť, že odvolateľka preukázala, že minimálne 23 % subvencovaného investičného majetku nebolo preradených do kategórie foriem.

46. Odvolateľka dodáva, že správanie Rady bolo vnútorne rozporné. Na jednej strane, pokiaľ ide o preradenie subvencovaného investičného majetku, Rada vychádzala z údajov nachádzajúcich sa v daňovom priznaní odvolateľky. Na druhej strane nezohľadnila údaje nachádzajúce sa v jej daňovom priznaní v rozsahu, v akom z neho vyplýva, že iba časť subvencovaného investičného majetku bola preradená do kategórie foriem.

47. Odvolateľka tvrdí, že vo svojom záverečnom posúdení v bode 79 napadnutého rozsudku Súd prvého stupňa odkázal iba na investičný majetok, ktorý bol zaradený do kategórie foriem na daňové účely. V dôsledku toho neodôvodnil to, že všetok subvencovaný investičný majetok bol zaradený do kategórie foriem. Navyše Súd prvého stupňa neuviedol pravidlo, ktoré oprávňuje dotknuté inštitúcie Spoločenstva zaradiť všetok subvencovaný investičný majetok do kategórie foriem.

48. Podľa odvolateľky Súd prvého stupňa nezohľadnil skutočnosť, že Rada nerešpektovala článok 28 základného nariadenia. Rada bola povinná oprieť sa o toto ustanovenie, aby mohla nezohľadniť informácie poskytnuté odvolateľkou. Aj keby sa Rada oprela o článok 28 základného nariadenia, nebola oprávnená formulovať záver, ktorý je zjavne v rozpore s informáciami, ktoré odvolateľka poskytla.

49. Rada sa domnieva, že výhrada odvolateľky je neprípustná z dôvodu, že odvolateľka uvádza nové dôvody. Odvolateľka sa nedovolávala porušenia zásad koherencie a starostlivého vyšetrovania v prvostupňovom konaní.

50. Rada navyše odkazuje na konštatovanie Súdu prvého stupňa v bode 78 napadnutého rozsudku. Odvolateľka naozaj počas správneho konania tvrdila, že iba časť subvencovaného investičného majetku bola preradená do kategórie foriem. Z bodu 78 napadnutého rozsudku však vyplýva, že odvolateľka nepredložila dôkazy, ktoré by Rade umožnili overiť správnosť jej tvrdenia.

51. Podľa Rady Súd prvého stupňa vyvodil z tohto skutkového zistenia právny záver, že odvolateľka nemôže spochybniť posúdenie, ktoré sa v tomto ohľade nachádza v napadnutom nariadení. Odvolateľka nepreukázala, v akom rozsahu Súd prvého stupňa pri tomto skutkovom zistení skreslil dôkazy. Výhrada preto smeruje k tomu, aby bol posúdený skutkový stav, čo nie je v rámci odvolania prípustné.

52. Rada tvrdí, že v bode 79 ide iba o definitívny záver Súdu prvého stupňa týkajúci sa druhej časti prvého žalobného dôvodu, teda prvej a druhej výhrady. Nemožno z neho vyvodiť, že Súd prvého stupňa konštatoval, že preradenie sa netýkalo všetkého subvencovaného investičného majetku.

53. Rada okrem toho tvrdí, že dotknuté inštitúcie Spoločenstva v skutočnosti nedisponovali potrebnými informáciami.

54. Subsidiárne Rada tvrdí, že treba zohľadniť to, že prípadné pochybenie z jej strany nemôže viesť k zrušeniu napadnutého nariadenia v celom rozsahu, ale len k čiastočnému zrušeniu v podobe úpravy sumy vyrovnávacieho cla.

55. Komisia tvrdí, že prvý odvolací dôvod smeruje k tomu, aby bol posúdený skutkový stav, čo nie je prípustné. Súd prvého stupňa založil svoj právny záver na skutkovom zistení, že Rada s prihliadnutím na informácie, ktoré jej oznámila odvolateľka, nemohla určiť, ktorý investičný majetok bol preradený do kategórie foriem. Odvolateľka nepreukázala, v akom rozsahu Súd prvého stupňa pri tomto skutkovom zistení skreslil dôkazy.

56. Podľa názoru Komisie odvolanie okrem toho nie je dôvodné. Odvolateľka mala podľa nej dostatočnú príležitosť poskytnúť potrebné informácie počas správneho konania, čo však neurobila.

C — *Právna analýza*

57. Rada sa domnieva, že tento dôvod je neprípustný, pretože odvolateľka sa nedovolávala porušenia povinnosti starostlivo a nestranne zistiť skutkový stav v konaní pred Súdom prvého stupňa a pretože touto výhradou vytýka vady napadnutého nariadenia a nie napadnutého rozsudku.

58. Z tvrdení odvolateľky však vyplýva, že tvrdením porušenia zásady starostlivého a nestranného zistenia skutkového stavu odvolateľka v podstate prinajmenšom čiastočne vytýka Súdu prvého stupňa, že sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia pri kontrole nariadenia Rady tým, že Rade priznal príliš veľkú mieru voľnej úvahy.

59. Tento dôvod preto nemožno bez ďalšieho zamietnuť ako neprípustný.

60. Po prvé odvolateľka vytýka Súdu prvého stupňa v podstate to, že nezohľadnil skutočnosť, že preukázala, že dotknuté inštitúcie Spoločenstva vedeli alebo mali vedieť o tom, že preradená bola iba časť subvencovaného investičného majetku.

61. To odporuje konštatovaniu Súdu prvého stupňa v bode 78 napadnutého rozsudku. Súd prvého stupňa v ňom skonštatoval, že odvolateľka neposkytla takýto dôkaz. Argumentácia odvolateľky teda smeruje k tomu, aby bol znovu posúdený skutkový stav, čo nie je v rámci odvolania prípustné. Vyššie [33] som už uviedla, že je naozaj možné tvrdiť v rámci odvolania, že Súd prvého stupňa skreslil dôkazy. Odvolateľka to však netvrdí. Z toho vyplýva, že túto výhradu treba zamietnuť ako neprípustnú.

62. V dôsledku toho treba ako neprípustné zamietnuť aj výhrady odvolateľky, ktoré spočívajú na tvrdení, že poskytla takýto dôkaz.

63. Po druhé odvolateľka tvrdí, že Súd prvého stupňa sa neodvolal na pravidlo, podľa ktorého dotknuté inštitúcie Spoločenstva mohli zohľadniť všetok subvencovaný investičný majetok.

64. Vyššie [34] som už uviedla, že zistenie a posúdenie subvencie predstavuje zložitú úlohu, pri plnení ktorej disponujú inštitúcie Spoločenstva voľnou úvahou. Neprináleží Súdu prvého stupňa, aby si pri rozhodovaní o žalobe o neplatnosť prisvojoval túto voľnú úvahu inštitúcií Spoločenstva. Súd prvého stupňa musí samozrejme kontrolovať to, ako inštitúcie Spoločenstva vykonávajú svoju voľnú úvahu, ale nemôže nahrádzať svojim výkonom tejto právomoci činnosť inštitúcií Spoločenstva. V tomto ohľade nemožno vytýkať Súdu prvého stupňa, že sám neuviedol kritériá pre zistenie skutkového stavu.

65. Ak sa výhrada odvolateľky má chápať v tom zmysle, že Súd prvého stupňa nesprávne nevytkol zjavne nesprávne posúdenie skutkového stavu, ktorého sa dopustila Rada, musí odvolateľka vysvetliť, v akom rozsahu sa Súd prvého stupňa dopustil nesprávneho právneho posúdenia. Pokiaľ vytýkané pochybenie spočíva v tom, že Súd prvého stupňa nezohľadnil, že správanie Rady bolo pri posúdení údajov nachádzajúcich sa v jej daňovom priznaní a v jej účtovných výkazoch vnútorne rozporné, táto výhrada nie je dôvodná. Ako už bolo uvedené vyššie [35], Súd prvého stupňa konštatoval, že z daňového priznania odvolateľky nevyplýva, že iba časť subvencovaného investičného majetku bola preradená a že odvolateľka neposkytla informácie na podporu svojho tvrdenia, podľa

33 — Bod 27 týchto návrhov.

34 — Bod 23 týchto návrhov.

35 — Body 60 až 62 týchto návrhov.

ktorého sa preradenie týkalo iba časti subvencovaného investičného majetku. [36]

66. Treba teda zamietnuť aj túto výhradu.

67. Po tretie odvolateľka tvrdí, že Rada sa mala odvolať na článok 28 základného nariadenia.

68. V tomto ohľade treba najprv uviesť, že v konaní pred Súdom prvého stupňa sa odvolateľka dovolávala porušenia článku 28 základného nariadenia iba pokiaľ ide o odmietnutie údajov nachádzajúcich sa v jej účtovných výkazoch [37]. Odvolateľka v tejto súvislosti tvrdila, že informácie vyplývajúce z jej účtovných výkazov neboli zohľadnené v rozsahu, v akom z nich vyplýva, že subvencovaný investičný majetok mal byť kvalifikovaný ako stroje a nie ako formy. Teraz v rámci odvolania odvolateľka tvrdí, že článok 28 základného nariadenia bol porušený, pretože informácie vyplývajúce z jej daňového priznania neboli dostatočne zohľadnené na účely konštatovania, že všetok subvencovaný investičný majetok nebol preradený do kategórie foriem. Podľa môjho názoru to predstavuje nový neprípustný dôvod uplatňovaný v rámci odvolania [38].

69. Navyše v tomto prípade boli splnené podmienky pre odmietnutie tvrdení odvolateľky podľa článku 28 základného nariadenia. Odvolateľka v konaní pred Súdom prvého stupňa netvrdila, že inštitúcie Spoločenstva ju neupozornili na to, že jej argumentácia nebola dostatočne podrobná, ani to, že nemala možnosť poskytnúť ďalšie vysvetlenia.

70. Zdá sa teda, že v podstate tvrdí, že Rada sa výslovne neoprela o článok 28 základného nariadenia a že dôvody odmietnutia jej argumentácie neboli uvedené v zverejnených záveroch Rady. Podľa môjho názoru sa toto tvrdenie rovná uplatňovaniu formálnej vady. Formálne vady však môžu mať za následok neplatnosť aktu iba v prípade, ak ide o podstatné porušenie. Podľa ustálenej judikatúry nejde o porušenie podstatnej formálnej náležitosti vtedy, ak cieľ sledovaný procesným pravidlom bol dosiahnutý napriek jeho nedodržaniu [39].

36 — V tejto súvislosti treba spresniť, že dotknuté inštitúcie Spoločenstva nemajú podľa základného nariadenia právomoc nútiť dotknuté podniky k účasti, na rozdiel od toho, čo sa odohráva napríklad v rámci konaní v oblasti hospodárskej súťaže. Je preto povinnosťou účastníkov, aby uviedli informácie, ktoré sú v ich prospech a podložili ich. Pozri článok 28 základného nariadenia.

37 — Pozri bod 53 žaloby podanej na Súd prvého stupňa.

38 — Pozri bod 28 týchto návrhov.

39 — Rozsudky z 21. apríla 1983, Ragusa/Komisia, 282/81, Zb. s. 1245, bod 22, a z 5. mája 1983, Ditterich/Komisia, 207/81, Zb. s. 1359, bod 19.

71. Uvedenie dôvodov odmietnutia argumentácie zúčastnenej strany, ktoré upravuje článok 28 ods. 4 základného nariadenia, má v prvom rade za cieľ informovať zúčastnenú osobu o tom, že môže dôjsť k odmietnutiu tvrdení, ktoré nie sú dostatočne podložené, a dať jej možnosť doplniť jej argumentáciu. Ako už bolo uvedené vyššie [40], odvolateľka nepopiera, že tieto ciele boli dosiahnuté. Nie je preto namieste dospieť k záveru o porušení podstatnej formálnej náležitosti.

72. Z toho vyplýva, že aj túto výhradu treba zamietnuť.

73. V štvrtom rade odvolateľka vytýka Súdu prvého stupňa, že v bode 79 napadnutého rozsudku nezohľadnil všetok subvencovaný investičný majetok, ale iba investičný majetok, ktorý bol zaradený do kategórie foriem na daňové účely. Zdá sa, že tvrdí, že odôvodnenie Súdu prvého stupňa nebolo úplné, pretože sa týkalo iba časti subvencovaného investičného majetku.

74. Aj túto výhradu treba zamietnuť. Súd prvého stupňa v bode 78 napadnutého rozsudku konštatoval, že Rada sa nedopustila zjavne nesprávneho posúdenia skutkového stavu tým, že zaradila všetok subvencovaný investičný majetok do kategórie foriem. V tejto súvislosti formuláciu použitú Súdom prvého stupňa nemožno vykladať v tom zmysle, že bod 78 napadnutého rozsudku sa týka iba časti subvencovaného investičného majetku.

D — *Záver*

75. V dôsledku toho treba zamietnuť prvý dôvod v celom rozsahu.

VII — O druhom dôvode

76. Druhý dôvod sa skladá z dvoch častí: v prvej časti odvolateľka vytýka Súdu prvého stupňa, že nesprávne vyhodnotil odporujúce si dôkazy uvádzané v spise a v napadnutom nariadení, pokiaľ ide o kľúčový dôkaz pri určení ujmy, a to cenový vývoj indických dovozov CD-R, a že v dôsledku toho nesprávne potvrdil závery Rady v napadnutom nariadení (A). V druhej časti druhého dôvodu odvolateľka vytýka Súdu prvého stupňa, že potvrdil závery týkajúce sa skladových zásob priemyselného odvetvia CD-R v Spoločenstve, ktoré formulovala Rada v napadnutom nariadení (B).

40 — Pozri bod 69 týchto návrhov.

A — *O prvej časti druhého dôvodu*

1. Napadnutý rozsudok

77. Pred Súdom prvého stupňa odvolateľka kritizovala zistenie Rady, podľa ktorého ceny CD-R v Spoločenstve klesli. Podľa nej Rada vychádzala z údajov, ktoré neboli ani relevantné ani spoľahlivé.

78. Súd prvého stupňa zamietol túto výhradu. V bodoch 201 až 206 napadnutého rozsudku najprv uviedol, že inštitúcie Spoločenstva analyzovali cenový vývoj v odôvodneniach č. 58 až 64 napadnutého nariadenia tak na základe údajov Eurostat-u, ako aj na základe údajov oznámených odvolateľkou. Dospel k záveru, že inštitúcie Spoločenstva na základe údajov Eurostat-u konštatovali, že medzi 1. januárom 2000 a koncom obdobia vyšetrovania došlo k významnému poklesu cien o 59 %. Na základe údajov oznámených odvolateľkou bol pokles cien medzi 1. aprílom 1999 a koncom obdobia vyšetrovania 54 %. Podľa Súdu prvého stupňa sú tieto výsledky porovnateľné napriek rozličnému východiskovému dátumu údajov. Súd prvého stupňa sa domnieval, že odvolateľka netvrdila, že zohľadnenie iného východiskového dátumu pre údaje, ktoré oznámila, by mohlo viesť k odlišným záverom.

2. Argumentácia účastníkov konania

79. Odvolateľka tvrdí, že Súd prvého stupňa sa dopustil pochybenia pri svojej kontrole správnosti zistenia skutkového stavu inštitúciami Spoločenstva. Súd prvého stupňa súhlasil so zisteniami inštitúcií Spoločenstva napriek ďalej uvedeným pochybeniam, ktorých sa podľa názoru odvolateľky tieto inštitúcie dopustili pri zistení skutkového stavu.

80. V prvom rade vzorec použitý na výpočet množstiev CD-R dovezených z Indie nebol spoľahlivý v prípade malých množstiev.

81. Odvolateľka tvrdí, že základné údaje Eurostat-u, ktoré boli použité, sa zakladajú na kategórii kombinovanej nomenklatúry, ktorá okrem CD-R zahŕňa veľký počet podobných výrobkov. Rada uplatnila na tieto základné údaje vzorec vyvinutý priemyselným odvetvím Spoločenstva. Následne Rada založila svoje nariadenie na takto zistených údajoch (ďalej len „spracované údaje Eurostat-u“). Súd prvého stupňa predpokladal, že spracované údaje Eurostat-u boli údajmi Eurostat-u. Zásadne tak nepochopil zdroj a povahu údajov, na ktorých Rada založila svoje nariadenie.

82. Odvolateľka navyše pripomína, že počas správneho konania niekoľkokrát kritizovala použitie vzorca vyvinutého priemyselným odvetvím Spoločenstva.

83. Napokon uvádza, že bola jediným indickým vývozcom CD-R do Spoločenstva. Podľa nej boli preto jedinými primeranými a spoľahlivými údajmi jej údaje. V dôsledku toho iba jej údaje mali byť použité na určenie objemu a hodnoty dovozov.

84. V druhom rade odvolateľka popiera konštatovanie Súdu prvého stupňa, podľa ktorého spracované údaje Eurostat-u a údaje, ktoré oznámila, viedli k veľmi porovnateľným výsledkom. Odvolateľka sa domnieva, že toto konštatovanie predstavuje zjavne nesprávne posúdenie skutkového stavu. Nie je podložené skutkovými zisteniami v napadnutom nariadení.

85. Odvolateľka sa predovšetkým domnieva, že údaje, ktoré oznámila, nevedú k porovnateľným výsledkom, ak sú zohľadnené za kalendárny a nie za rozpočtový rok. Tvrdí, že ak by bol rok 1999 vybraný ako východiskový rok, cena by v roku 2000 klesla o 62 %; ak by bol ako východiskový rok vybraný rok 2000, cena trvalo stúpala až do konca obdobia vyšetrovania.

86. Odvolateľka sa ďalej domnieva, že výber iného východiskového roku ako roku 2000 by bol viedol k veľmi odlišným výsledkom pri posúdení vývoja cien. Podľa nej ak by bol ako východiskový rok vybraný rok 1998, ceny medzi rokom 1998 a obdobím vyšetrovania by vzrástli o 165 %.

87. V treťom rade odvolateľka tvrdí, že konštatovanie Súdu prvého stupňa v bode 205 napadnutého rozsudku je nesprávne. Podľa znenia tohto bodu odvolateľka netvrdila, že zohľadnenie iného východiskového dátumu pre údaje, ktoré oznámila, by mohlo viesť k odlišným záverom o cenách dovozov. Odvolateľka sa domnieva, že toto konštatovanie Súdu prvého stupňa je nezlučiteľné s argumentáciou, ktorú rozvádzala v konaní pred Súdom prvého stupňa. V bode 101 svojej žaloby výslovne i implicitne uviedla, že zohľadnenie iného východiskového dátumu pre údaje, ktoré oznámila, by bolo viedlo k odlišnému záveru o cenách indických dovozov.

88. Rada sa domnieva, že prvá časť druhého dôvodu je neprípustná. Pripomína, že v odvolaní možno uplatňovať iba právne otázky. Podľa Rady odvolateľka nevysvetlila, akého nesprávneho právneho posúdenia sa Súd prvého stupňa dopustil. Rada uvádza, že Súd prvého stupňa sám nekonštatoval existenciu ujmy, ale iba overil, že inštitúcie Spoločenstva správne zistili skutkový stav. Odvolateľka mala v dôsledku toho preukázať, že sa Súd prvého stupňa dopustil nesprávneho právne-

ho posúdenia, keď konštatoval, že odvolateľka neposkytla dostatočné dôkazné prostriedky. Podľa Rady to však odvolateľka nerobí a obmedzuje sa na popieranie skutkových zistení Súdu prvého stupňa.

89. Podľa názoru Rady sú výhrady okrem toho aj nedôvodné.

90. V prvom rade boli údaje použité inštitúciami Spoločenstva dostatočne spoľahlivé.

91. Rada predovšetkým tvrdí, že tvrdenie odvolateľky, podľa ktorého bol vzorec vyvinutý priemyselným odvetvím Spoločenstva, je novým neprípustným tvrdením, pretože nebolo uplatnené v konaní pred Súdom prvého stupňa. Odvolateľka navyše netvrdila a nepreukazovala, že základné údaje Eurostat-u a údaje vyplývajúce z použitia vzorca vyvinutého priemyselným odvetvím Spoločenstva, neboli spoľahlivé. Okrem toho Súd prvého stupňa oprávnene konštatoval, že tieto údaje viedli k výsledkom porovnateľným s výsledkami, ktoré vyplývajú z údajov oznámených odvolateľkou.

92. Rada ďalej tvrdí, že inštitúcie Spoločenstva boli samozrejme schopné zistiť, že odvolateľka bola jediným indickým vývozcom. Nemohli však vylúčiť, že počas obdobia vyšetrovania ďalší neznámi indickí výrobcovia vyrábajú CD-R a vyvážajú ich do Spoločenstva.

93. V druhom rade sa Súd prvého stupňa nedopustil pochybenia, keď skonštatoval, že oba súbory údajov sú porovnateľné.

94. Rada predovšetkým tvrdí, že z údajov Eurostat-u a z údajov oznámených odvolateľkou vyplýva, že úroveň cien CD-R neklesala rovnomerne počas obdobia od roku 2000 do konca obdobia vyšetrovania. Číselné údaje naopak ukazujú, že v období od roku 2001 do začiatku obdobia vyšetrovania došlo k miernemu nárastu. Odvolateľka sa pokúša skrátiť posudzované obdobie, aby vytvorila dojem, že ceny sa zvyšovali počas obdobia, ktoré definovala.

95. Rada ďalej tvrdí, že aj keď sa oba súbory údajov nevzťahujú na rovnaké obdobie, vyplýva z nich, že úroveň cien v období od roku 2000 do konca obdobia vyšetrovania klesla o viac ako 50 %. Počas rovnakého obdobia sa objem dovozov značne zvýšil.

96. Rada napokon tvrdí, že návrh odvolateľky, podľa ktorého mali inštitúcie Spoločenstva zvoliť rok 1998 ako východiskový rok, je zavádzajúci. Rada zohľadnila skutočnosť, že údaje vzťahujúce sa na toto obdobie neboli reprezentatívne, keďže odvolateľka počas tohto časového úseku vyvážala iba malé množstvá, a preto nezohľadnila tento rok pri posúdení ujmy. Podľa oboch súborov údajov pôvodne minimálne dovozy od roku 2000 podstatne vzrástli tak z hľadiska podielu na trhu, ako aj objemu. Preto bolo podľa Rady vhodné, aby inštitúcie Spoločenstva zvolili rok 2000 ako východiskový rok.

97. V treťom rade Rada uvádza, že úvahy odvolateľky v bode 101 jej žaloby sa netýkali analýzy jej údajov, ale analýzy spracovaných údajov Eurostat-u. Súd prvého stupňa preto oprávnene vychádzal z názoru, že odvolateľka v konaní pred Súdom prvého stupňa netvrdila, že zohľadnenie iného východiskového roka by bolo viedlo k odlišným výsledkom.

98. Komisia sa domnieva, že odvolateľka sa v podstate pokúša spochybniť skutkové zistenia, ale neuvádza, v čom Súd prvého stupňa skreslil dôkazy.

3. Právna analýza

99. V prvom rade odvolateľka uplatňuje nespoľahlivosť spracovaných údajov Eurostat-u.

100. V tejto súvislosti odvolateľka naozaj tvrdí, že Súd prvého stupňa zásadne nepochopil povahu a zdroj údajov, na ktorých Rada založila svoje zistenia týkajúce sa ujmy. Nevysvetľuje však, na čom spočíva táto domnienka. Hoci odvolateľka vyvodzuje svoj názor o nepochopení Súdu prvého stupňa z toho, že tento súd napríklad v bode 202 napadnutého rozsudku hovorí o „údajoch Eurostat-u“, táto formulácia neumožňuje dospieť k záveru o nepochopení povahy a zdroja údajov. Naopak niekoľko skutočností naznačuje, že Súd prvého stupňa tým chcel jednoducho odlíšiť spracované údaje Eurostat-u od údajov, ktoré oznámila odvolateľka. V tejto súvislosti treba pripomenúť, že napadnuté nariadenie rovnako používa výraz „číselné údaje Eurostat-u“ [41], resp. údaje Eurostat-u [42], čím má na mysli nie základné údaje Eurostat-u, ale spracované údaje Eurostat-u.

101. Aj keby sa táto formulácia mala vykladať nie ako jazyková skratka, ale ako znak toho, že

41 — Pozri odôvodnenie č. 55 napadnutého nariadenia.
42 — Pozri odôvodnenie č. 60 napadnutého nariadenia.

Súd prvého stupňa nepochopil povahu a zdroj údajov, nemožno rozoznať rozsah, v akom sa tieto pochybenia prejavujú v posúdení Súdu prvého stupňa. Súd prvého stupňa totiž založil svoje odôvodnenie v bode 204 napadnutého rozsudku na skutočnosti, že odvolateľka podrobne neuviedla, v akom rozsahu neboli údaje spoľahlivé [43].

102. Odvolateľka navyše tvrdí, že použitý vzorec nebol spoľahlivý. V tomto prípade ide na jednej strane o nové posúdenie skutkového stavu, ktoré nie je prípustné v rámci odvolania [44] a na druhej strane o neprípustné opakovanie tvrdenia, ktoré už odvolateľka uplatnila v konaní pred Súdom prvého stupňa [45]. Treba dodať, ako už Súd prvého stupňa uviedol v bodoch 202 a 171 napadnutého rozsudku, že odvolateľka v konaní pred Súdom prvého stupňa nepreukázala, že vzorec nebol spoľahlivý. V dôsledku toho nemožno Súdu prvého stupňa vytýkať, že nespochybnil použitie vzorca Radou [46].

103. Pokiaľ odvolateľka tvrdí, že bola jediným indickým vývozcom CD-R do Spoločenstva a že teda iba jej údaje mali byť zohľadnené pri určení objemu a hodnoty dovozov, táto výhrada nie je prípustná jednoducho preto, že odvolateľka len opakuje argumentáciu uplatnenú pred Súdom prvého stupňa bez toho, aby analyzovala odôvodnenie Súdu prvého stupňa obsiahnuté v tomto ohľade v bodoch 167 až 169 napadnutého rozsudku [47]. Okrem toho Súd prvého stupňa v bodoch 167 až 169 napadnutého rozsudku správne uviedol, že existencia ujmy sa musí posudzovať celkovo bez toho, aby bolo potrebné individualizovať účinok dovozov vykonaných každou zo zodpovedných spoločností [48]. Navyše nemožno kritizovať jeho zistenie, podľa ktorého nemožno Rade vytýkať žiadne zjavne nesprávne posúdenie skutkového stavu, keď vychádzala z údajov, ktoré mohla mať k dispozícii [49].

104. Z toho vyplýva, že túto výhradu treba zamietnuť.

105. V druhom rade odvolateľka tvrdí, že Súd prvého stupňa nemal potvrdiť, že oba súbory údajov sú porovnateľné. Podľa jej názoru sa

43 — Ako bolo uvedené v bode 25 týchto návrhov, Súdu prvého stupňa nemožno vytýkať, že nepoprel zistenie Rady v prípade, keď chýba podrobná argumentácia odvolateľky počas konania pred Súdom prvého stupňa.

44 — Pozri bod 27 týchto návrhov.

45 — Pozri bod 26 týchto návrhov.

46 — Pozri bod 25 týchto návrhov.

47 — Pozri bod 26 týchto návrhov.

48 — Pozri predovšetkým rozsudky zo 7. mája 1987, Nachi Fujikoshi/Rada, 255/84, Zb. s. 1861, bod 46; z 20. októbra 1999, Swedish Match Philippines/Rada, T-171/97, Zb. s. II-3241, bod 66, a Shanghai Teraoka Electronic/Rada, už citovaný v poznámke pod čiarou 18, bod 163.

49 — V tomto ohľade treba pripomenúť, že zhromažďovanie ekonomických údajov v oblasti opatrení na ochranu obchodu je zložitou úlohou a inštitúcie Spoločenstva disponujú v tejto oblasti voľnou úvahou, ktorá podlieha iba obmedzenej súdnej kontrole, bod 32 a nasl. týchto návrhov. Navyše oficiálne dovozné štatistiky sú výslovne uvedené v článku 28 ods. 5 základného nariadenia ako možný zdroj informácií. V tomto ohľade pozri aj rozsudok Shanghai Teraoka Electronic/Rada (už citovaný v poznámke pod čiarou 18, bod 230), podľa ktorého sa inštitúcie Spoločenstva nedopúšťajú zjavne nesprávneho posúdenia, keď vychádzajú z údajov, ktoré môžu mať k dispozícii.

toto posúdenie nezakladalo na skutkových zisteniach napadnutého nariadenia.

106. K tejto výhrade treba predovšetkým uviesť, že posúdenie Súdu prvého stupňa sa zakladá na zisteniach Rady v odôvodneniach č. 58 až 64 napadnutého nariadenia. Napriek tomu je možné, že výhrada odvolateľky smeruje k tomu, aby bolo rozhodnuté, že Súd prvého stupňa nemal potvrdiť zistenia Rady, a teda na základe zistení Rady nemal dospieť k záveru o porovnateľnosti. Z tohto pohľadu odvolateľka uplatňuje nesprávne posúdenie údajov, ktoré oznámila.

107. Pokiaľ ide o túto výhradu, treba uviesť, že odvolateľka netvrdila podrobne pred Súdom prvého stupňa, že údaje, ktoré oznámila, boli nesprávne prezentované. Už vyššie [50] som uviedla, že v dôsledku toho nemožno Súdu prvého stupňa vytýkať, že toto tvrdenie nezohľadnil. Navyše toto tvrdenie predstavuje nový skutkový dôvod, ktorý je neprípustný v rámci odvolania [51].

108. V treťom rade odvolateľka tvrdí, že konštatovanie Súdu prvého stupňa v bode 205 napadnutého rozsudku je nesprávne. Súd prvého stupňa v tomto bode konštatoval, že odvolateľka nepreukázala, v akom rozsahu by zohľadnenie iného východiskového dátumu pre údaje, ktoré oznámila, mohlo viesť k odlišným záverom týkajúcim sa dovozných cien.

109. Odvolateľka si zakladá na tom, že túto otázku nastolila v bode 101 svojej žaloby. Rada však správne uvádza, že odvolateľka v bode 101 svojej žaloby iba uviedla, že úroveň cien vyplývajúca zo spracovaných údajov Eurostat-u pre roky 1998 a 1999 až 2001 bola irelevantná. V tomto bode neodkazuje na údaje, ktoré oznámila.

110. Je teda namieste zamietnuť aj túto výhradu, keďže odvolateľka nenastolila túto otázku v konaní pred Súdom prvého stupňa.

4. Záver

111. V dôsledku toho treba záverom zamietnuť prvú časť druhého dôvodu v celom rozsahu.

50 — Bod 28 týchto návrhov.
51 — Pozri bod 27 týchto návrhov.

B — *O druhej časti druhého dôvodu*

1. Napadnutý rozsudok

112. Druhá časť druhého dôvodu sa týka bodov 193 až 196 napadnutého rozsudku. Súd prvého stupňa v nich zamietol výhradu odvolateľky, podľa ktorej bolo posúdenie úrovne zásob Radou nesprávne.

113. Súd prvého stupňa v tomto ohľade uviedol, že posudzované obdobie plynulo od roku 1998 až do 31. marca 2002 a že počas celého tohto obdobia zásoby priemyselného odvetvia Spoločenstva vzrástli podstatným spôsobom. Odvolateľka nepreukázala, že zlepšenie ukazovateľa týkajúceho sa skladových zásob od roku 2000 bolo spôsobilé zvrátiť nepriaznivú tendenciu konštatovanú vo vzťahu k celému posudzovanému obdobiu. V tejto súvislosti sa Súd prvého stupňa odvolal na skutočnosť, že skladové zásoby zostávali na vysokých úrovniach počas celého posudzovaného obdobia, pričom v absolútnych číslach narástli ku koncu roka 2001, čo sa teda zhoduje s nárastom objemu dovozov, a v relatívnych číslach predstavovali vysoký 15 %-tný podiel produkcie v priebehu obdobia vyšetrovania [52].

52 — Pozri bod 195 napadnutého rozsudku.

2. Argumentácia účastníkov konania

114. Odvolateľka tvrdí, že Súd prvého stupňa sa dopustil pochybenia, keď potvrdil konštatovanie Rady v odôvodnení č. 103 napadnutého nariadenia, podľa ktorého sa úroveň zásob drasticky zhoršila.

115. V prvom rade tvrdí, že Súd prvého stupňa konštatoval, že úroveň zásob sa v absolútnych číslach zvýšila ku koncu roka 2001. Podľa jej názoru Súd prvého stupňa nezohľadnil skutočnosť, že produkcia priemyselného odvetvia Spoločenstva sa rovnako drasticky zvýšila a v dôsledku toho neporovnal zvýšenie úrovne zásob v absolútnych číslach s absolútnym zvýšením produkcie.

116. V druhom rade sa odvolateľka domnieva, že záver Súdu prvého stupňa, podľa ktorého zásoby predstavovali v relatívnych číslach vysoký 15 %-tný podiel produkcie v priebehu obdobia vyšetrovania, nebol podložený napadnutým nariadením.

117. Pri určení ujmy treba podľa odvolateľky zohľadniť tendenciu posudzovaného faktora. Súd prvého stupňa mal zohľadniť skutočnosť,

že došlo k miernemu zlepšeniu úrovne zásob v období medzi rokom 2000 a obdobím vyšetrovania, teda v čase, keď na trh Spoločenstva vstúpili indickí dovozcovia. S ohľadom na toto mierne zlepšenie nebolo podľa názoru odvolateľky možné konštatovať drastické zhoršenie.

118. Rada sa domnieva, že táto výhrada je neprípustná. Na jednej strane sa týka skutkového zistenia. Na druhej strane odvolateľka neuvádza, ktoré právne pravidlo Súd prvého stupňa porušil.

119. Navyše je podľa Rady táto výhrada aj nedôvodná.

120. Po prvé Rada zdôrazňuje, že konštatovanie Súdu prvého stupňa týkajúce sa absolútnych čísel je skutkovo správne. Zvýšenie úrovne zásob bolo totiž tak masívne, že napriek mimoriadnemu zvýšeniu produkcie priemyselného odvetvia Spoločenstva malo za následok aj takmer 60 %-tné zvýšenie v relatívnych číslach medzi rokom 1998 a koncom obdobia vyšetrovania (z 9,2 na 14,6 %).

121. Po druhé Rada tvrdí, že 15 %-tný podiel odvolateľka uznala. V každom prípade relatívne čísla, teda vzťah medzi úrovňou zásob a celkovou produkciou, vyplývajú z tabuľky nachádzajúcej sa v odôvodneniach č. 75 a 80 napadnutého nariadenia.

122. Rada sa napokon domnieva, že výhrada je právne neúčinná. Z odôvodnenia č. 103 napadnutého nariadenia totiž vyplýva, že zásoby boli iba jedným z viacerých ukazovateľov ujmy. Navyše odôvodnenia č. 104 a 105 napadnutého nariadenia jasne preukazujú, že nejde o významný faktor na účely záveru o ujme. Zásoby v nich nie sú ani spomenuté. To okrem toho uznala odvolateľka, ktorá uviedla, že faktorom, ktorý treba zohľadniť, bol vývoj cien.

123. Komisia sa domnieva, že táto výhrada je neprípustná, pretože sa týka skutkového zistenia a pretože odvolateľka nepreukázala, že Súd prvého stupňa skreslil dôkazy.

124. Komisia navyše tvrdí, že zvýšenie úrovne zásob uvedené v odôvodnení č. 80 napadnutého nariadenia je veľmi jasným nepriamym dôkazom ujmy. Vyplýva z podhodnotenia cien. Zvýšenie úrovne zásob je okrem toho iba jedným z ukazovateľov ujmy.

3. Právna analýza

125. Po prvé Súd prvého stupňa podľa názoru odvolateľky skreslil dôkazy, keď sa odvolal na úroveň zásob v absolútnych číslach.

126. Treba naozaj pripustiť spolu s odvolateľkou, že samotné zvýšenie úrovne zásob v absolútnych číslach neumožňuje vyvodiť závery o situácii priemyselného odvetvia Spoločenstva. Rastúce absolútne čísla treba dať naopak do súvislosti s vývojom iných faktorov, ako je napríklad vývoj produkcie.

127. Skutočnosť, že Súd prvého stupňa sa vo svojom odôvodnení zmienil o absolútnych číslach však nepredstavuje skreslenie dôkazov. O skreslenie by mohlo ísť iba vtedy, ak by Súd prvého stupňa vychádzal výlučne z absolútnych čísel bez toho, aby ich dal do súvislosti s inými faktormi. Súd prvého stupňa však vo svojom posúdení zohľadnil aj skutočnosť, že Rada preskúmala vzťah medzi úrovňou zásob v absolútnych číslach a celkovou produkciou.

128. V dôsledku toho treba túto výhradu zamietnuť.

129. Po druhé odvolateľka tvrdí, že záver Súdu prvého stupňa, podľa ktorého zásoby predstavovali v relatívnych číslach vysoký 15 %-tný podiel produkcie v priebehu obdobia vyšetrovania, nie je podložený nariadením. Podľa odvolateľky Súd prvého stupňa nahradil svojim odôvodnením odôvodnenie Rady.

130. Ako Rada správne uvádza, negatívny vývoj počas posudzovaného obdobia vyplýva z odôvodnení č. 74 a 80 napadnutého nariadenia, ktoré poskytujú údaje o celkovej produkcii a zásobách. Súd prvého stupňa mohol teda priamo na základe odôvodnenia napadnutého nariadenia vyvodiť záver o okolnostiach objasňujúcich negatívnu tendenciu. Navyše Rada odôvodnila negatívny vývoj, keď v odôvodnení č. 80 napadnutého nariadenia uviedla, že zásoby sa ku koncu roka 1999 a ku koncu roka 2001 značne zvýšili a dosiahli podiel 15 %.

131. V dôsledku toho treba túto výhradu zamietnuť.

132. Po tretie má odvolateľka výhrady proti tomu, že Súd prvého stupňa nezohľadnil mierne zlepšenie úrovne zásob medzi rokom 2000 a obdobím vyšetrovania. S ohľadom na toto zlepšenie nebolo možné dospieť k záveru o drastickom zhoršení tohto faktora.

133. V tomto ohľade treba najprv pripomenúť, že Súd prvého stupňa v bode 194 správne uviedol, že posudzované obdobie plynulo od roku 1998 až do 31. marca 2002. Navyše treba pripomenúť, že inštitúcie Spoločenstva disponujú rozsiahlou voľnou úvahou pri určení obdobia, ktoré treba zohľadniť na účely preskúmania ujmy [53]. Súd prvého stupňa správne poznamenal, že inštitúcie Spoločenstva môžu skúmať ujmu v priebehu dlhšieho obdobia, než je obdobie vyšetrovania, keďže štúdia ekonomických tendencií sa musí vykonať počas dostatočne dlhého obdobia. [54] V dôsledku toho nemožno Súdu prvého stupňa vytýkať, že nemal výhrady voči prístupu Rady spočívajúcom v pozorovaní ekonomickej tendencie počas dlhšieho obdobia.

134. V rozsahu, v akom odvolateľka tvrdí, že prechodné zlepšenie úrovne zásob sa časovo zhodovalo so vstupom indických dovozcov na trh, ide o okolnosť, ktorá nebola uplatnená v konaní pred Súdom prvého stupňa. Odvolateľka mala uviesť a podložiť túto okolnosť v konaní pred Súdom prvého stupňa. V dôsledku toho nemožno Súdu prvého stupňa vytýkať, že túto okolnosť nezohľadnil. [55] V rámci odvolania predstavuje toto tvrdenie nedovolené rozšírenie predmetu konania a nový skutkový dôvod [56].

135. Táto výhrada je okrem toho právne neúčinná. Výhrady sú neúčinné vtedy, keď smerujú iba proti odôvodneniu rozsudku bez toho, aby mohli ovplyvniť jeho výrokovú časť [57]. Aj keby mal Súd prvého stupňa výhrady proti posúdeniu Rady týkajúcemu sa zásob, neviedlo by to k zrušeniu nariadenia Rady.

136. Z odôvodnenia č. 103 napadnutého nariadenia vyplýva, že Rada sa pri svojich záveroch o ujme zmienila aj o zhoršení zásob. V tejto súvislosti však treba pripomenúť článok 8 ods. 5 základného nariadenia. Podľa tohto odseku skúmanie dopadu subvencovaných dovozov na príslušné odvetvie Spoločenstva zahŕňa hodnotenie určitých ekonomických faktorov a ukazovateľov, medzi ktorými sa nachádzajú zásoby [58]. Napriek tomu však upresňuje, že jeden alebo viaceré z týchto faktorov nie sú nevyhnutne určujúce pre záver o existencii ujmy. Zo zmienky

53 — Pozri bod 23 týchto návrhov.

54 — Pozri bod 162 napadnutého rozsudku a rozsudok zo 7. mája1991, Nakajima/Rada (C-69/89, Zb. s. I-2069, bod 87), podľa ktorého možno ujmu, ktorú utrpelo priemyselné odvetvie Spoločenstva, určiť počas dlhšieho obdobia, než je obdobie prešetrovania existencie dumpingových praktík.

55 — Pozri bod 28 týchto návrhov.

56 — Pozri bod 27 týchto návrhov.

57 — Rozsudok z 12. júla 2001, Komisia a France/TF1 (C-302/99 P a C-308/99 P, Zb. s. I-5603, body 26 až 29); LENAERTS, K., ARTS, D.: c. d., body 16-019.

58 — Článok 8 ods. 5 základného nariadenia uvádza skutočnosť, že odvetvie sa ešte stále spamätáva z dôsledkov minulých subvencií alebo dumpingu, výšku napadnuteľných subvencií, skutočný a možný pokles tržieb, ziskov, výkonov, podielu na trhu, produktivity, návratnosti investícií a využívania kapacít; faktory ovplyvňujúce ceny Spoločenstva, skutočné a možné negatívne dôsledky pre peňažný tok, zásoby, zamestnanosť, mzdy, rast, schopnosť zvyšovať základné imanie alebo investície a, v prípade poľnohospodárstva, či sa zvýšilo zaťaženie programov vládnej pomoci.

o zásobách v odôvodnení č. 103 napadnutého nariadenia teda nie je možné vyvodiť, že Rada založila svojej odôvodnenie napadnutého nariadenia hlavne na konštatovaní týkajúcom sa zásob.

137. V každom prípade Rada v odôvodnení č. 105 napadnutého nariadenia spresnila, že existenciu ujmy založila hlavne na dopade subvencovaných dovozov na ceny [59]. Podľa môjho názoru preto nie je možné dospieť k záveru, že konštatovanie týkajúce sa zásob je „pilierom“ zistenia ujmy a teda odôvodnenia napadnutého nariadenia, takže jeho odstránenie by viedlo nevyhnutne k zrušeniu nariadenia.

138. Aj z tohto dôvodu treba túto výhradu zamietnuť.

4. Záver

139. V dôsledku toho treba záverom zamietnuť druhú časť druhého dôvodu v celom rozsahu.

VIII — O treťom dôvode

140. V rámci svojho tretieho dôvodu sa odvolateľka odvoláva na to, že Súd prvého stupňa pochybil, keď zamietol piaty dôvod, ktorý uplatnila v prvostupňovom konaní. Domnieva sa, že Súd prvého stupňa náležite nezohľadnil skutočnosť, že ujmu možno rovnako pripísať inému faktoru v zmysle článku 8 ods. 7 základného nariadenia, a to skutočnosti, že za patenty týkajúce sa CD-R boli požadované neprimerane vysoké a teda protisúťažné poplatky.

A — *Napadnutý rozsudok*

141. V bodoch 260 až 279 napadnutého rozsudku Súd prvého stupňa najprv analyzoval výhradu, podľa ktorej Rada opomenula preskúmať tento faktor. V tomto ohľade súd konštatoval, že Rada v odôvodneniach č. 134 a 135 napadnutého nariadenia všeobecne preskúmala účinky platby licenčných poplatkov [60].

142. Súd prvého stupňa ďalej analyzoval výhradu, podľa ktorej Rada náležite neoverila, či platba údajne protisúťažných poplatkov bola spôsobilá prerušiť príčinnú súvislosť medzi dotknutými dovozmi a ujmou. Súd

59 — Rovnako pri preskúmavaní úrovne odstránenia ujmy v odôvodneniach č. 166 až 169 napadnutého nariadenia Rada nezohľadnila zásoby, ale vychádzala z cien.

60 — Pozri body 260 až 267 napadnutého rozsudku.

prvého stupňa túto výhradu zamietol. Nepovažoval za nevyhnutné určiť presné účinky uvedeného faktora. Domnieval sa, že stačí, keď inštitúcie Spoločenstva konštatujú, že napriek takémuto vonkajšiemu faktoru bola ujma spôsobená subvencovanými dovozmi významná. Súd prvého stupňa považoval za dostatočné odôvodnenie Rady, podľa ktorého sa poplatky platili už pred tým, ako dovozy dosiahli významnú úroveň a preto negatívny vývoj situácie výrobcov Spoločenstva nebolo možné pripísať platbe poplatkov. Súd prvého stupňa zohľadnil aj skutočnosť, že údajná protisúťažná prax nebola pripísateľná správaniu výrobcov Spoločenstva.

143. Súd prvého stupňa napokon preskúmal výhradu, podľa ktorej Rada nesprávne posúdila ujmu. V tejto súvislosti Súd prvého stupňa poznamenal, že poplatky museli platiť všetci výrobcovia vrátane odvolateľky. Poplatky preto nemohli vysvetliť rozdiel medzi cenami Spoločenstva a cenami subvencovaných dovozov, a teda nemali vplyv na úroveň podhodnotenia.

B — *Argumentácia účastníkov konania*

144. Odvolateľka na pojednávaní tvrdila, že tretí dôvod je prípustný, pretože v jeho názve dostatočne jasne uviedla, ktorú časť napadnutého rozsudku týmto dôvodom napáda.

145. Odvolateľka v rámci svojho tretieho dôvodu v podstate tvrdí, že Súd prvého stupňa sa zmýlil vo význame článku 8 ods. 7 základného nariadenia. Uvádza, že podľa tohto ustanovenia ujmu spôsobenú inými známymi faktormi nemožno pripísať dovozom, o ktorých sa tvrdí, že sú subvencované; v prípade, keď je známy iný faktor, treba overiť, či by k ujme došlo aj pri neexistencii tohto faktora a aká by bola v tomto prípade jej výška. Naopak nezáleží na tom, či takýto faktor možno pripísať správaniu priemyselného odvetvia Spoločenstva.

146. Podľa názoru Rady je tento dôvod bez ďalšieho neprípustný. Odvolateľka presne neuvádza, ktorý záver napadnutého rozsudku napáda a obmedzuje sa na to, že odkazuje na jediný bod odôvodnenia napadnutého rozsudku. Neuvádza ani, akého nesprávneho právneho posúdenia sa Súd prvého stupňa dopustil.

147. Podľa Rady je tento dôvod rovnako nedôvodný. Súd prvého stupňa správne uplatnil článok 8 ods. 7 základného nariadenia. Vychádzal pritom z ustálenej judikatúry

súdov Spoločenstva. Podľa tejto judikatúry sa existencia príčinnej súvislosti medzi subvencovanými dovozmi a ujmou overuje v týchto etapách.

148. Prvé pozitívne kritérium spočíva v overení toho, či subvencované dovozy spôsobili ujmu. Príčinnú súvislosť totiž možno uznať aj vtedy, keď ujma nevyplýva výlučne zo subvencovaných dovozov, ale aj z iných faktorov.

149. Na základe negatívneho kritéria treba ďalej overiť, či iné známe faktory neprerušili príčinnú súvislosť medzi subvencovanými dovozmi a ujmou. Príčinná súvislosť sa však považuje za narušenú iba vtedy, ak dopad subvencovaných dovozov je v porovnaní s dopadom iných faktorov tak minimálny, že ho už nemožno považovať za významný.

150. Podľa názoru Rady Súd prvého stupňa náležite preskúmal, či samotné priemyselné odvetvie Spoločenstva neprispelo k ujme. Napokon odvolateľka neuvádza, aký bol účinok údajne protisúťažných poplatkov na ujmu. Neupresňuje v čom Súd prvého stupňa nesprávne posúdil dôkazné prostriedky.

151. Komisia sa rovnako domnieva, že tretí dôvod je neprípustný. Odvolateľka totiž napáda iba bod č. 272 napadnutého rozsudku. Nejde však o rozhodujúci bod v odôvodnení Súdu prvého stupňa.

152. Komisia navyše uvádza, že odvolateľka nespochybňuje zistenie Súdu prvého stupňa v bode č. 272 napadnutého rozsudku, podľa ktorého údajné protisúťažné správanie nie je pripísateľné výrobcom Spoločenstva a preto ho inštitúcie Spoločenstva neboli povinné zohľadniť.

C — Právna analýza

153. Už vyššie [61] som uviedla, že odvolanie musí jasne uvádzať zrušenie ktorých častí rozsudku navrhuje a na akých právnych tvrdeniach sa zakladajú jeho návrhy.

154. Po prvé odvolateľka v názve tretieho dôvodu spresnila, že tento dôvod smeruje proti časti napadnutého rozsudku, v ktorej Súd prvého stupňa zamietol jej piaty žalobný

61 — Bod 26 týchto návrhov.

dôvod. Časť rozsudku (body č. 260 až 279), ktorú odvolateľka zamýšľa napadnúť, tak vyplýva z názvu tretieho dôvodu. Je pravda, že odvolateľka vo svojej argumentácii na podporu tretieho dôvodu uvádza iba bod č. 272 napadnutého rozsudku. Napadnutá časť rozsudku sa však dostatočne jasne objavuje v názve dôvodu.

155. Po druhé odvolateľka uviedla, že Súd prvého stupňa podľa jej názoru pri kontrole napadnutého nariadenia nesprávne uplatnil článok 8 ods. 7 základného nariadenia. Spresnila tak, že ide o určenie ujmy.

156. Podľa môjho názoru je teda tretí dôvod prípustný.

157. Odvolateľka tvrdí, že Súd prvého stupňa porušil článok 8 ods. 7 základného nariadenia. Článok 8 ods. 7 základného nariadenia stanovuje, že iné známe faktory než subvencované dovozy, ktoré súčasne spôsobujú ujmu priemyselnému odvetviu Spoločenstva, sa preskúmajú tiež tak, aby tak ujma spôsobená týmito inými faktormi nebola pripísaná subvencovaným dovozom v zmysle článku 8 odseku 6. Toto ustanovenie ako príklad uvádza, že ako relevantné v tejto súvislosti možno vziať do úvahy najmä obchodné postupy výrobcov tretích krajín a výrobcov Spoločenstva a konkurenciu medzi týmito istými výrobcami.

158. Podľa názoru odvolateľky porušenie článku 8 ods. 7 základného nariadenia spočíva na jednej strane v tom, že Súd prvého stupňa nepoprel zistenia Rady v napadnutom nariadení, podľa ktorých údajne protisúťažné poplatky nepretrhli príčinnú súvislosť medzi subvencovanými dovozmi a ujmou (1). Na druhej strane sa odvolateľka domnieva, že Súd prvého stupňa nesprávne odmietol jej výhradu, podľa ktorej sa vplyv poplatkov mal zohľadniť pri posúdení ujmy (2).

1. Vplyv poplatkov na príčinnú súvislosť

159. Ako Súd prvého stupňa správne uviedol v bode 269 napadnutého rozsudku, pokiaľ ide o príčinnú súvislosť medzi subvencovanými dovozmi a ujmou treba overiť, či iné faktory boli spôsobilé prerušiť príčinnú súvislosť medzi dotknutými dovozmi a ujmou spôsobenou priemyselnému odvetviu Spoločenstva [62].

62 — Pozri rozsudky zo 14. júla 1995, Koyo Seiko/Rada, T-166/94, Zb. s. II-2129, bod 81; Sinochem/Rada, už citovaný v poznámke pod čiarou 17, bod 98, a z 15. decembra 1999, Petrotub a Republica/Rada, T-33/98 a T-34/98, Zb. s. II-3837, bod 176.

160. V tejto súvislosti nie je nevyhnutné — ako to správne konštatoval Súd prvého stupňa [63] — uviesť a zohľadniť presné účinky dotknutého faktora. Na tento účel stačí uviesť, že napriek dotknutému faktoru bola ujma spôsobená subvencovanými dovozmi značná. Vyplýva to z toho, že základné nariadenie (už) nevyžaduje, aby boli subvencované dovozy hlavnou príčinou ujmy, a že vyrovnávacie clo možno zaviesť, aj keď bola ujma spôsobená viacerými faktormi [64].

161. V dôsledku toho nenachádzam nesprávne právne posúdenie v právnom kritériu, ktoré použil Súd prvého stupňa. Teraz preskúmam, či sa Súd prvého stupňa dopustil pochybenia pri uplatnení tohto právneho kritéria.

162. Rada konštatovala, že poplatky museli platiť všetci výrobcovia CD-R a že výrobcovia ich museli platiť už pred obdobím, počas ktorého vznikla ujma, ktorú Rada konštatovala. Rada rovnako zohľadnila časovú zhodu medzi vstupom indických dovozov na trh a ňou konštatovanou ujmou, ktorú utrpelo priemyselné odvetvie Spoločenstva. Vychádzajúc predovšetkým z týchto zistení sa Rada domnievala, že príčinná súvislosť medzi subvencovanými dovozmi a ujmou nemohla byť prerušená platbou poplatkov [65].

163. Odvolateľka v konaní pred Súdom prvého stupňa podrobne neuviedla, v čom je tento predpoklad Rady nesprávny. Odvolávala sa iba na skutočnosť, že z rozsudku Mukand a i./Rada [66] vyplýva, že inštitúcie Spoločenstva musia presne určiť vplyv poplatkov.

164. Rozsudok Mukand a i./Rada sa však týkal veci, v ktorej boli prípadne protisúťažným správaním výrobcov Spoločenstva dotknuté iba ceny uplatňované za dotknutý produkt výrobcami Spoločenstva, a nie ceny výrobcov, ktorí dovážali dotknutý výrobok do Spoločenstva [67]. Ak v takejto veci zistenie ujmy spočíva predovšetkým na podhodnotení cien subvencovaných dovozov v porovnaní s cenami tovarov vyrábaných v Spoločenstve,

63 — Pozri bod 269 napadnutého rozsudku.

64 — Pozri rozsudok z 5. októbra 1988, Canon a i./Rada (277/85 a 300/85, Zb. s. 5731, bod 62), ktorý poukazuje na rozdiel oproti prechádzajúcemu nariadeniu. Na rozdiel od predchádzajúcej právnej úpravy, ktorá vyplývala z nariadenia Rady (EHS) č. 2176/84 z 23. júla 1984 o ochrane pred dumpingovými alebo subvencovanými dovozmi z krajín, ktoré nie sú členmi Európskeho hospodárskeho spoločenstva [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES L 201, s. 1), v znení opravenom 24. augusta 1984 (Ú. v. ES L 227, s. 35), už zavedenie vyrovnávacieho cla nepodlieha podmienke, aby subvencované dovozy boli hlavnou príčinou ujmy. Pozri v tomto ohľade MÜLLER, W., KHAN, N., NEUMANN, H.-A.: c. d., bod 3.96.

65 — Pozri odôvodnenie č. 134 napadnutého nariadenia.

66 — Rozsudok z 19. septembra 2001, T-58/99, Zb. s. II-2521.

67 — Rozsudok už citovaný v poznámke pod čiarou 66, predovšetkým body 46 až 48 a 52 až 55.

je zjavné, že správanie, ktoré umelo zvyšuje ceny výrobkov vyrobených v Spoločenstve, môže byť spôsobilé spochybniť príčinnú súvislosť medzi subvencovanými dovozmi a ujmou [68].

166. Nenachádzam preto ani v tomto prípade nesprávne právne posúdenie pri uplatnení právneho kritéria Súdom prvého stupňa.

2. Posúdenie ujmy

165. Vo veci, ako je prejednávaná vec, v ktorej údajne protisúťažné poplatky musia platiť všetci výrobcovia, však možnosť narušenia príčinnej súvislosti nie je zrejmá. Je tomu tak predovšetkým vtedy, keď Rada konštatovala, že poplatky boli platené už predtým, ale že konštatovaná ujma (pokles cien) sa časovo zhodovala so vstupom subvencovaných výrobkov na trh Spoločenstva. V tejto súvislosti mala odvolateľka podrobne uviesť, prečo údajne protisúťažné poplatky, ktoré boli požadované, prerušili príčinnú súvislosť ustálenú Radou [69]. Keďže to odvolateľka neurobila, nemožno Súdu prvého stupňa vytýka, že potvrdil zistenia Rady [70].

167. Pokiaľ ide o posúdenie ujmy, Súd prvého stupňa uviedol, že v tejto veci na rozdiel od veci, v ktorej bol vyhlásený rozsudok Mukand a i./Rada, sa údajne protisúťažné správanie dotklo všetkých výrobcov. Platba poplatkov v dôsledku toho nemala vplyv na faktory zohľadnené pri výpočte úrovne podhodnotenia. Rada sa v dôsledku toho mohla domnievať, že dotknutý vonkajší faktor nebol spôsobilý vysvetliť rozdiel medzi cenami Spoločenstva a indickými cenami [71].

168. V tejto súvislosti treba najprv zobrať do úvahy, že určenie ujmy spôsobenej priemyselnému odvetviu Spoločenstva nepodmie-

68 — Tamže, bod 46. Pozri však aj rozsudok AGST Draht- und Biegetechnik (už citovaný v poznámke pod čiarou 15, body 45 až 54), podľa ktorého treba podrobne uviesť, v akom rozsahu môžu mať umelo vysoké ceny na trhu rovnako následky na inom trhu.

69 — Pozri rozsudok AGST Draht- und Biegetechnik, už citovaný v poznámke pod čiarou 15, body 45 až 54.

70 — Pozri bod 25 týchto návrhov.

71 — Pozri bod 274 napadnutého rozsudku.

ňuje iba prijatie vyrovnávacieho cla proti subvencovaným dovozom [72], ale môže tiež zohrávať úlohu pri *výške* tohto vyrovnávacieho cla.

169. Podľa článku 15 ods. 1 tretej vety základného nariadenia nesmie byť vyrovnávacie clo vyššie ako suma napadnuteľných subvencií a musí byť nižšie, ak táto nižšia suma stačí na nápravu ujmy spôsobenej výrobnému odvetviu Spoločenstva (tzv. pravidlo „nižšieho cla“). Podľa pravidla nižšieho cla sa miera subvencie porovná s úrovňou odstránenia ujmy. Ak je úroveň odstránenia ujmy nižšia ako miera subvencie, musí byť zavedené iba vyrovnávacie clo v rovnakej výške ako je úroveň odstránenia ujmy.

170. Účelom pravidla nižšieho cla je iba vyvážiť konkurenčnú výhodu subvencovaných dovozov, čo je nevyhnutné na ochranu priemyselného odvetvia Spoločenstva. Pravidlo nižšieho cla tak má zosúladiť obchodnú ochranu priemyselného odvetvia Spoločenstva proti subvencovaným dovozom na jednej strane so záujmom na tom, aby bolo priemyselné odvetvie Spoločenstva tak konkurencieschopné ako je to len možné a s najnižšími možnými cenami pre kupujúcich dotknutého produktu v Spoločenstve na druhej strane. Ceny subvencovaných dovozov môžu byť vyrovnávacím clom zvýšené iba v rozsahu, v akom je to nevyhnutné na ochranu priemyselného odvetvia Spoločenstva. Priemyselnému odvetviu Spoločenstva však nad subvencovanými dovozmi nemožno poskytnúť konkurenčnú výhodu, ktorá ide nad tento rámec.

171. Ak sa zohľadní tento účel pravidla nižšieho cla, zdá sa, že na účely zohľadnenia iných faktorov v zmysle článku 8 ods. 7 základného nariadenia v rámci pravidla nižšieho cla môže byť vhodné použiť jemnejší filter ako počas prieskumu toho, či iný faktor narušuje príčinnú súvislosť medzi subvencovanými dovozmi a ujmou. Keďže zavedenie vyrovnávacieho cla musí byť možné aj vtedy, keď je ujma spôsobená viacerými faktormi, stačí pri posúdení kauzality použiť hrubší filter opísaný vyššie [73]. V tejto súvislosti nie je nevyhnutné uviesť a zohľadniť presné účinky dotknutého faktora. Cieľom pravidla nižšieho cla je však neposkytovať v tomto prípade priemyselnému odvetviu Spoločenstva ochranu, ktorá ide nad rámec toho, čo je nevyhnutné. Na dosiahnutie tohto cieľa môže byť vhodné zohľadniť pri výpočte úrovne odstránenia ujmy faktory, ktoré samozrejme nevedú k narušeniu príčinnej súvislosti medzi subvencovanými dovozmi a ujmou, ale ktoré

72 — Ak nie je ujma spôsobená subvencovanými dovozmi, pretože príčinná súvislosť medzi subvencovanými dovozmi a ujmou je narušená inými faktorom, vyrovnávacie clo nemožno zaviesť. Túto otázku som už preskúmala vyššie (body 159 až 166 týchto návrhov).

73 — Pozri body 159 až 166 týchto návrhov.

môžu mať vplyv na výšku úrovne odstránenia ujmy. Z tohto dôvodu môže byť na účely výpočtu úrovne odstránenia ujmy vhodné použitie „jemnejšieho“ filtra ako v rámci overovania kauzality [74].

172. Treba však zohľadniť skutočnosť, že, ako som už vyššie uviedla, posúdenie a vyhodnotenie ekonomických údajov nevyhnutných na prijatie opatrení na ochranu obchodu predstavuje zložitú úlohu, a že inštitúcie Spoločenstva disponujú v dôsledku toho širokou mierou voľnej úvahy [75].

173. Keďže tieto zásady boli pripomenuté, treba teraz overiť, či Súd prvého stupňa náležite zohľadnil údajne neprimerane vysoké poplatky pri kontrole toho, ako Rada vykonala svoju voľnú úvahu pri výpočte úrovne odstránenia ujmy a uplatnení pravidla nižšieho cla.

74 — Pozri ADAMANTOPULOS, K., PEREYRA, M. J.: *EU Antisubsidy Law & Practice*. 2. vyd., Sweet & Maxwell, 2007, bod 6-039; MÜLLER, W., KHAN, N., NEUMANN, H.-A.: c. d., bod 14.3, ktoré uvádzajú, že treba abstrahovať od iných faktorov na účely výpočtu úrovne odstránenia ujmy.

75 — Pozri bod 23 týchto návrhov. V tejto súvislosti treba zohľadniť aj to, že v niektorých jazykových verziách článku 15 ods. 1 tretej vety základného nariadenia sa zdá, že samotné uplatnenie pravidla nižšieho cla na úrovni odstránenia ujmy patrí do diskrečnej právomoci inštitúcií Spoločenstva, ako to uvádza napríklad anglická verzia („should“) alebo nemecká verzia („sollte“). Z iných jazykových verzií, ako napríklad francúzskej („doit“), španielskej („sená“) a slovinskej („mora“), nevyhnutne nevyplýva existencia voľnej úvahy. Ak sa zohľadní to, že uplatnenie pravidla nižšieho cla na úrovni odstránenia ujmy je podľa článku 19.2 Dohody o ochranných opatreniach (Ú. v. ES L 336, 1994, s. 184; Mim. vyd. 011/21, s. 274) naozaj považované za žiaduce, ale nie povinné, množstvo skutočností nasvedčuje podľa môjho názoru tomu, že inštitúcie Spoločenstva disponujú pri uplatnení pravidla nižšieho cla voľnou úvahou.

174. V tejto súvislosti treba najprv uviesť, že doktrína v minulosti mnohokrát upozornila na riziko, že nezohľadnenie porušení európskeho súťažného práva v konaniach smerujúcich k zavedeniu opatrení na ochranu obchodu môže odporovať cieľom Zmlúv v oblasti práva hospodárskeho súťaže [76].

175. Keď sa ceny dovozov pochádzajúcich z tretích štátov porovnajú s cenami výrobcov Spoločenstva, ktoré sú umelo vysoké kvôli protisúťažnému správaniu, skutočne existuje riziko, že úroveň, ktorá je určená na odstránenie súťažnej výhody subvencovaných dovozov, sa stanoví príliš vysoko. Úroveň odstránenia ujmy stanovená príliš vysoko je na ujmu kupujúcich dotknutého produktu bez toho, aby ju odôvodňovala ochrana priemyselného odvetvia Spoločenstva.

176. To však podľa môjho názoru neznamená, že Rada je v rámci svojej voľnej úvahy povinná vo všetkých prípadoch, v ktorých údajne protisúťažné správanie ovplyvňuje ceny, zohľadniť toto správanie na účely výpočtu úrovne odstránenia ujmy. Predovšetkým v prípade, keď môžu byť údajne protisúťažným správaním dotknutí všetci výrobcovia, ktorí prichádzajú do úvahy, sa

76 — TEMPLE LANG, J.: Commentaire de l'arrêt Mukand. In: *Common Market Law Review*. 2002, s. 633 a nasl., s. 635; BRANTON, J.: Trade Law Meets Antitrust in the European Court: Judgment in Mukand v. Council. In: *International Trade Law Review*. 2001, s. 184 a nasl., ako aj CLOUGH, M.: Conflicts between EEC Anti-dumping and Competition Law. In: *European Competition Law Review*. 1992, s. 222 a nasl.

domnievam, že nie je absolútne nevyhnutné, aby Rada zohľadnila toto správanie pri výpočte úrovne odstránenia ujmy. V takomto prípade sa platba poplatku javí ako časť rámca, v ktorom fungujú všetci výrobcovia. Pokiaľ toto správanie nemožno pripísať samotnému priemyselnému odvetviu Spoločenstva, má toto odvetvie oprávnenú potrebu byť chránené proti subvencovaným dovozom, a to v existujúcom rámci zavedením vyrovnávacieho cla.

177. V prejednávanej veci Súd prvého stupňa v bode 274 napadnutého rozsudku zohľadnil skutočnosť, že všetci výrobcovia CD-R musia platiť údajne protisúťažné poplatky a že údajne protisúťažné správania nemožno pripísať priemyselnému odvetviu Spoločenstva. Súd prvého stupňa sa tak v bode 275 napadnutého rozsudku mohol domnievať, že údajne neprimerane vysoké poplatky nemôžu ovplyvniť výpočet úrovne podhodnotenia a že proti konštatovaniu Rady v odôvodnení č. 134 napadnutého nariadenia nemožno mať výhrady.

D — *Záver*

178. V dôsledku toho treba záverom zamietnuť aj tretí dôvod v celom rozsahu.

IX — Záver právnej analýzy

179. Z predchádzajúcich úvah vyplýva, že odvolanie nie je dôvodné. Z toho vyplýva, že ho treba zamietnuť v celom rozsahu.

X — O trovách

180. Podľa článku 69 ods. 2 rokovacieho poriadku uplatniteľného na základe článku 118 toho istého rokovacieho poriadku na konanie o odvolaní účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Keďže odvolateľka nemal úspech vo svojich dôvodoch, je opodstatnené zaviazať ju na náhradu trov konania.

181. Podľa článku 69 ods. 4 prvého odseku rokovacieho poriadku uplatniteľného na základe článku 118 toho istého rokovacieho poriadku na konanie o odvolaní je opodstatnené zaviazať Komisiu, aby znášala svoje vlastné trovy konania.

XI — Návrh

182. S ohľadom na predchádzajúce úvahy navrhujem Súdnemu dvoru, aby:

— zamietol odvolanie,

— zaviazal spoločnosť Moser Baer India Ltd na náhradu trov konania,

— zaviazal Komisiu Európskych spoločenstiev, aby znášala svoje vlastné trovy konania.